

Чудан је овај свет у мени кад све пожути и порумени

Чудан је овај свет у мени кад све пожути и порумени

Још једна јесен... Мало, али довољно да се све промијени. Природа, људи, расположење... Свака јесен донесе тај добро познат осјећај сјете. Кад си тужан... Кад си самом себи највећи проблем. Али само та посебна природа с јесени заледи сјећања, донесе сјету, хладноћу у мени. Смири ме залазак сунца које се пробија кроз густе облаке; вјетар који ми мрси косу, који обара лишће са дрвећа. Лишће као да игра последњи валцер у моме крају. Губим се, прелазим у неки нови свијет. Свијет маште, само мој, где је све савремено, где су сви срећни, заљубљени. Где сам и ја срећна. Чудна су то осећања, чудан је то свијет у мени...

Волим јесен. Чаробна је. Свима на свој начин. Мени баш на овај, јер ја сам сањар и мени баш највише овај прија, највише ми даје наду да ће се моји снови ипак једнога дана остварити.

**Нина Амидовић, 8. р
Бањица**

Чудан је овај свијет у мени кад све пожути и порумени

Ја не волим јесен, али морам признати да је оно једно од најљепших годишњих доба. Мноштво плодова и боја које јесен доноси увјек су били пригодна тема за сликаре и писце. Воћњаци, ливаде и паркови прељепи су у јесен. Нема тог сликара који је успио прењети толико нијанси на своје платно. Слаба сунчева свјетлост се стидљиво пробија кроз гране. Магла се задржава већи дио дана. Капљице росе свјетлуцају као кристали на меканој маховини. Опало лишће је створило прељепи разнобојни мекани ћилим. Неко лишће је већ почело трулити и осјети се његов мирис. Поједина стабла су скроз огољела и изгледају јако тужно. Само борови и јеле су стално зелене боје и истичу се из осталог шаренила. Влада нека свечана тишина. Прекине рједак цвркул птица или ломљава гранчица.

Јесен у мени буди тужна осјећања. Дан је тако кратак и све је тмурно. Увијек једва чекам да дође прољеће па да све опет оживи и озелени.

**Неда Крнојелац, 7. р
Онкологија**

Прави Чудерак

Чудан је овај свет у мени кад све пожуту и порумени

Свако има своје омиљено годишње доба. Дуго сам размишљао о томе и схватио да ми највише одговара доба црвене и златне боје, јесен.

Пробудио сам се и схватио да ме још мучи разочарење које осећам последњих дана. Оно је проистекло из сазнања да су јесењи дани одмицали све брже, а ништа се није променило од лета сем температуре. Обукао сам јакну и изашао у двориште. Гледао сам у своја стопала јер сам се бојао да ће ово бити још један од оних дана који ће ми још више покварити расположење. Одједном се чула једна усамљена птица, за њом још једна, па још једна, све док нисам могао да чујем ни своје мисли. Њихов гласан, али леп пој ме је подстакао да подигнем главу. Осмех ми се појавио на лицу јер је то чекање вредело. Док сам погледом прелазио преко златног и црвеног дрвећа, опазио сам птицу скоро неприметну у црвеном лишћу јавора које се проређивало под налетима неочекиваног и хладног ветра. Птице ће одлетети на југ, ноздрве ће ми дражити мирис опалог трулог лишћа, и надам се, печеног кестења из куће.

Желео бих заувек да останем ту јер сам осећао мир и топлину у срцу које не могу да опишем речима. Ипак су ме отерали капи кише и хладан ветар. Сваке године жељно ишчекујем јесен, јер чудан је овај свет у мени кад све пожуту и порумени.

Милош Веселиновић, 8. р.
Бањица

Моје село у октобру

Моје село је у брдско-планинском крају. Близу њега је једна позната планина – Мајевица. Кроз моје село протиче ријека по којој је и добило име. У њему има много шума и ливада.

Оно је много лијепо у октобру. Тада људи беру кукуруз и смештају га на таване. Обрађују земљу за наредна сијања пшенице и јечма. У октобру лишће на дрвећу почиње да опада, а онда се грабуља и одлаже на одређена мјеста. Људи припремају огрев за зиму.

Јутра су у октобру много хладна и магловита. Куће се једва виде из магле. То не спречава дјецу да свакоког јутра иду у школу.

Моје село је најљепше у прољеће и љето, али је јако лијепо и у октобру.

Недељко Василић, 6. р.
Онкологија

Грађа Чудерак

Наш наградни темат

Ау, што је школа згодна!

Школа је најзгоднија пре него што пођеш у школу. Касније, почињеш да схваташ да школа није само игра, забава и нова открића, већ и бубање. Али и даље ми никако не улази у главу која је поента домаћих задатака (шалим се мало).

Међутим, у школи стекнеш и пуно нових знања и склопиш нова пријатељства. Наравно, кад смо код пријатељства, можеш стећи добра, средња и лоша. Лоша пријатељства су обично у задњој клупи. Ту често настају и свађе. У првој клупи су обично најбоља пријатељства међу бубалицама. Наравно, „све ово можда и нема НИКАКВОГ смисла“, како би рекла Алиса из Земље Чуда.

Забавно је проучавати школски велики одмор. Ту се обично бира ко ће с ким да се игра и ко ће с ким да једе. Међутим и ту може доћи до гужве... Најбоље је кад ужинаш са најбољим другом или другарицом. Али, највећи стампедо настаје кад звони звоно за крај часова. Ако ти је школа згодна и после звона, онда ћеш остати у учионици да правиш неке белешке, поздравити се са наставником и полако изаћи напоље. Ипак, најчешће после звона настаје школски стампедо. Јер, ни у једној школи нема баш толикооо бубалица!

Ипак, мени је моја школа најзгоднија! Често сам у њој и највећа бубалица и највећи неваљалац. Али то је можда и најбоље, јер ми никад није досадно. Знам да има на милионе школа, али ипак мени је моја школа најдража на свету.

Душан Кангетхе, 4. р.
Кућна настава

1. место на наградном темату

ПРАВИ ЧУДЕРЕК

Ау, што је школа згодна!

„Ау што је школа згодна, лечи лењост и самоћу...“, стихови су једне страшно популарне песме. Свако од нас их је певушио још у обданишту.

А онда је дошао и тај чаробни 1. септембар када смо са торбом на леђима, торбом већом од нас самих, кренули у први разред. Осећања су ми била помешана: срећа, узбуђење и страх од непознатог у исто време. Ширила сам очи знатижељно и радовала се сусрету са новим другарима и учитељицом. Сваки дан је доносио нешто ново. Слова у почетку крива, уз пуно труда претварала су се у речи и реченице. Срицали смо, било је и суза уз читање. Врло често сам знала да се посвађам са словима и бројевима. Математика баш зна да те саплете и подметне ногу у игри, а она оцена јединица и није нека добра другарица. Данас, после осам година у ђачкој клупи схватила сам шта је школа учинила од мене и за мене. Поред стеченог знања које ће ми олакшати даље школовање, стекла сам и дивне пријатеље. Научила сам и ону најважнију просту математичку и животну операцију сабирања: рад + ред = успех.

И на крају могу само рећи ово: од књиге расте памет, зато је школа згодна. Лепота је прелазна па што више гледаш у књигу, растеш и ти у лепог човека.

Мила Беадер, 8. р.

Бањица

2. место на наградном темату

Пријатељство је највеће благо

Сви смо се некада сетили ове мудре изреке. Шта уопште значи реч пријатељство ? Покушаћу да одговорим.

Пријатељство је као сакривена чаробна тајна на неком магичном месту. Пријатељство има чаробну моћ. Свако треба имати пријатеља. Као и у свему у животу, и у дружењу има успона и падова. Сигурно сте се некада посвађали са пријатељем, онда још брже помирили. Пријатељи ти помажу да пребродиш неке тешке тренутке и болне ситуације. Моји пријатељи и ја увек се држимо заједно. Када неко у школи нешто не зна, ми му помажемо. Долазимо једни код других кући. Верујем да, као и ја, они ово благо држе закопано у свом срцу негде дубоко.

Поручујем вам да и ви чувате ову чаробну моћ коју доноси право пријатељство. Ако добро не чувате пријатеље, после ћете се кајати. Пријатељ је део вас, ви сте део пријатеља. Сви заједно чините једно моћно биће које може да се бори против свега.

Хелена Дамњановић, 5. р.
Неурологија и психијатрија

3. место на наградном темату

Грађа Чудерак

Пријатељство је највеће благо

У животу је веома важно имати праве пријатеље, јер постоји много ситуација које не можемо да превазиђемо сами. Потребан нам је неко ко ће са нама делити добро и зло, ко ће нам бити пријатељ не само због себе, већ и због нас самих. Правом пријатељству је неопходно поверење које се дуго гради, али и дуго памти. Не можемо сматрати неког за пријатеља ако му не верујемо у потпуности.

Можда сам још увек мали да бих проценио ко ми је прави пријатељ, али чим се појавио први проблем, многи су нестали, једноставно су се повукли. То нису прави пријатељи, допустили су да останем сам. Али не, нисам остао сам! Издвојили су се они прави другари. Они којима могу да се поверим, испричам све своје проблеме, и све што ме мучи у том тренутку. Велико је богатство имати пуно другова и другарица. Од њих можеш затражити помоћ и добити је у сваком тренутку, а кад затреба, узвратити је. Они прави су увек ту уз нас... Срећан је човек који има правог и искреног пријатеља. Пријатељство ствара срећа, а несрећа проверава!

Никола Јововић, 6. р.
Онкологија

2. место на наградном темату

Различите ствари у животу се могу сматрати вредним. За неког је то материјално богатство или успех у послу, али постоје људи који су на време схватили да је у животу поред породице, највредније искрено пријатељство.

Човек у животу може имати пуно другова, познаника, али мало правих и искрених пријатеља који су увек ту за њега, пружају му подршку и на које се увек може рачунати. Живот без пријатеља би био слика без боја, монотон, незамислив. У мору површних познанстава тешко је препознати оно право и искрено. Људе вредне наше пажње препознаћемо по томе што су уз нас у најбољим, али и у најтежим животним ситуацијама. То су баш они пријатељи којима није тешко да нас саслушају, подрже и помогну нам увек када то могу. Човек који има пријатеље је богат човек.

Бити некеме прави пријатељ, то се не учи у школи, али ако у животу ниси научио шта је пријатељство – ниси ништа научио.

Тамара Милојковић, VII разред
Бањица

3. место на наградном темату

Тражи Чудерак

Пријатељство је највеће благо

Пријатељство је једина ствар на свету, поред љубави, која се не може купити новцем. Оно нема цену.

Ако је право, пријатељство ће трајати заувек, све до краја живота. А ако је лажно и дволично, показаће се то и доказати кад-тад. Прави пријатељ је увек ту за тебе, са тобом дели добро и зло. Никада није шкрт на речима, увек ће те разумети, саслушати и посаветовати. И руку у ватру би ставио за пријатеља. Прави пријатељ ће наћи времена када си му потребан, а лажни ће наћи разлог. Ја имам најбољу другарицу и правог пријатеља. Она се зове Бојана. Никада није била дрска и безобразна према мени, никада ме није повредила. Иако имам сто пријатеља само један је прави.

Прави пријатељ се налази само једном у животу, и зато треба испоштовати то пријатељство. Пријатељство је највеће благо.

Анђела Радојичић
7. р. Бањица

Право пријатељство

Пријатељство је за мене када према некоме осећамо, не само љубав, него и поштовање. Пријатељство је када смо увек ту за некога.

Јако је важно како настаје пријатељство. Настаје најчешће случајно или преко другог пријатеља. Пријатељство може бити јако или може бити површно. Најчешће је и обострано. Такво је и најлепше. Пријатељство треба гајити тако што морамо бити ту у сваком тренутку и не тражити ништа за узврат.

Тако је настало пријатељство између мог друга Уроша и мене. Једнога дана био сам у играоници са мојим другарима Ивом и њеним братом. Тада се појавио Урош са својим братом Иваном. Ива и њен брат су се поздравили, а ја сам се са њима упознао. Пошто смо се много лепо играли у играоници, Урош је дошао код мене кући. Тада смо се боље упознали. Схватили смо да имамо много сличности, да смо много креативни и духовити. Из дана у дан Урош ми је постајао најбољи друг. Помагали смо један другог. Ја сам њему помагао да научи геометрију, а он је мене охрабривао пред писмени. Дошао је и његов брат Иван. Заједно смо се играли и све је било забавно. И дан данас пријатељство расте и уз мало среће и љубави никад неће престати.

Пријатељство је најлепша ствар на свету. Веома је важно да знамо да имамо пријатеља који је увек уз нас. Право пријатељство не траје дан или два, оно траје заувек.

Душан Кангетхе, 4. р.
Кућна настава

Прави Чудерак

**„Језик свира, језик слика, језик куће гради“
(Исидора Секулић)**

Велика је моћ речи. Често тога нисмо свесни. Не каже се узалуд, човек је роб изговорених, а господар неизговорених речи. Реч уме да повреди, али и да излечи.

Лепом речју отварамо многа врата, а ружном затварамо и она која су нам била широм отворена. Језик је оруђе и материјал уз помоћ кога градимо нове лепше светове. Мелодија наших срца, ритам наших најлепших мисли пресликава се језиком и постаје музика за оне које волимо. Када нема других средстава и начина, језик открива дубине наших бића. Зато се толико трудимо да наше речи изроне из тих дубина. Зато толико упорно ронимо тражећи их. Бирамо оне највредније, најсјајније. У језику, ако смо довољно вешти и пажљиви, одсликава се шаренило наше маште, све те разнобојне, нестварне, само нама видљиве слике. Захваљујући речима, могу их видети и остали.

Речима хватамо најлепше призоре света и отимамо их од заборава. Највреднији, најневероватнији тренуци наших живота избледели би на сунцу времена када их не бисмо овековечили писаном или изговореном речју. Њоме можемо и мењати свет, додавати нове боје, увећавати, смањивати, окретати онолико колико нам машта дозвољава.

Језиком ружно можемо претворити у лепо. Лепим речима од познанства градимо пријатељства, неслогу претварамо у слогу. Миримо се и разумемо, а искупљујемо се за грешке. Језиком градимо кућу. То је наш ослонац, заштита, наш понос. У временима када се људи поносе нечим другим, материјалним богатствима, не треба заборавити богатство језика. Оно је само наше. Сами смо га стекли, неутуђиво је и не може се потрошити. Њиме се треба хвалити и слушати га, јер наш језик смо ми сами. Он је заступник нашег духа, памети, осећања, али треба бити пажљив са речима. Прејака реч зна да убије.

Нека језик буде у служби лепоте и доброте. Тако ће овај свет бити много бољи.

**Милена Станојевић
Бањица**

Пави Чудерик

То ме чини срећним

Моја омиљена игра

Игра је нешто у чему се ужива, чега се радо присећам и оно што бих радо стално понављао. Играјући се, деца се забављају, смеју и лепо проводе заједно време. Она може бити чак и такмичарска. Може бити врло узбудљива и напета. Може да се одиграва на разним местима и увек поправља расположење.

Ја имам пуно омиљених игара. Описаћу вам једну. У њој учествују два или три учесника. Правила игре су: нема шутирања и нема бацања! Изводи се на струњачи. Игра се аутићима и коцкама. Сваки играч има своју земљу. Циљ је освајање земаља других играча. Побеђује онај ко освоји све земље или их споји и успостави мир. Ову игру измислили смо мој најбољи друг Урош, његов брат Иван и ја.

Док се играм осећам се срећно и такмичарски. Такође, волим и да играм разне спортске игре, као што су: одбојка, кошарка и рукомет. Лепо је играти се, а ја бих волео да се играм до краја живота.

**Душан Кангетхе, 4. р.
Кућна настава**

Дечја права

*Иза дечјих права стојим,
одраслих се ја не бојим.
Зато, одрасли, добро слушајте,
дечја права ви поштујте.
Сад добро слушајте и
права се не бојте ако
иза њих стојите. Има
права дете свако
да учи и похађа школу лако.
Свако дете има права
да се игра и забавља.
Има права свако дете
да полети са ове планете,
јер права се морају поштовати
и деца слушати.*

**Андреа Нићифоровић, 5. р.
Бањица**

Прави Чудерек

Моја плава звезда

Свако има своју плаву звезду. Свака је другачија и свака светли специјалном јачином.

Моја плава звезда означава животни циљ да једног дана постанем доктор. Ова звезда ми много значи. Уз овај посао помагао бих болеснима. Сваким даном моја звезда је плавлја јер сам ближи циљу. Плаве звезде живе у нама, у нашим делима и поступцима. Потом умиру да би се из њих створиле новије и лепше. У свом свакодневном раду саветовао бих пацијенте да је здравље највеће богатство. Треба га чувати, ценити и унапредити.

Људи који не трагају за својом плавом звездом немају унутрашње богатство. Имати своју плаву звезду значи имати сигурност и наду.

**Белмин Нушевић, 6. р.
Рехабилитација**

Кроз грање небо

У мом дворишту има један велики храст који ме подсећа на моје детињство.

Када сам била мала, седела сам испод тог храста заједно са дедом. Он ми је причао разне приче о том дрвету. Понекад бих се замислила када бих гледала у гране. Небо сам једва могла да видим. На једној страни дрвета гране су расле „на све стране“. То ме је подсећало на школу пуну ђака. На другој страни, једна грана као да се издвајала од осталих. Помислила сам да је можда тужна, али то је само грана! Како она може да буде тужна? Сваког дана сам излазила, седела испод храста и гледала у небо.

Када будем порасла и имала децу, ја ћу њима причати приче о храсту као што је мени мој деда.

**Јована Луковић, 6. р.
Бањица**

То ме чини срећном

Описати себе није лако. Далеко је лакше описати драгу особу, пријатеља, друга.

Као ученик 8. разреда имам пуно интересовања и ван школе. Моја љубав према фолклору траје од првог разреда. Играла сам у Студентском културном центру све до повреде ноге пре две године. Та љубав није прошла иако активно не учествујем у пробама. Преко својих другова сам обавештена о свим њиховим активностима и гостовањима.

Кад обучем народну ношњу и исплетем кикице за наступ, тако се осећам ускућено и сва треперим - да све прође како треба, да ми се не развеже опанак, не испадне трака са рукава - јер у првим редовима седе моји родитељи, баба и деда који уживају у мојој игри и игри свих мојих другова.

Осећај који имам на сцени обасјаној рефлекторима, када су све очи упрт у вас је величанствен. То је оно што ми недостаје, али се надам да ће повреда проћи и да ћу се поново посветити игри и дружењу који ме чине срећном и испуњеном.

**Александра Миловановић, 8. р.
Бањица**

Прави Чудерак

Имам жељу да...

Имам жељу да постанем један од најбољих ватерполиста у нашој земљи, да играм у нашој репрезентацији на некој од следећих олимпијада. Желим да будем део победничког тима, да цела Србија поздраља мој успех и успех мога тима.

Од своје пете године тренирам ватерполо и много волим тај спорт. Волим и остале спортове и увек са родитељима гледам утакмице наших спортиста. Нервирам се када губе, а радујем се када побеђују. Најсрећнији сам када освоје златну медаљу. Када год гледам утакмицу у којој игра наша ватерполо репрезентација замишљам себе на месту неког играча, како освајам поене и доносим победу свом тиму. Сваки пут док гледам наше златне момке, пожелим да се и ја једног дана нађем на том истом месту, да сви људи весело узвикују моје име. Да би неко постао успешан спортиста мора да има теленат и да пуно и напорно тренира. Тренинзи су сваке вечери, осим викенда. Због тренутне ситуације сам направио огромну паузу, мада то мени не представља никакав проблем. Када уђем у базен и осетим лопту у својим рукама, заборавим на све остало. Моја жеља и нада да ће се то једног дана остварити ме покрећу, дају ми снагу и ништа ми није тешко. Знам да нисам једини дечак који жели да постане познат и успешан спортиста, да је пут до успеха дугачак и да је веома тешко попети се на врх те високе спортске пирамиде.

Моја жеља је велика и тешко остварива, зато и мој труд мора бити велики. Сада се много трудим, а трудићу се и у будућности. Када дође време, вредно ћу тренирати и развијати свој таленат и никада нећу престати да се надам да ће се моја жеља ипак остварити.

**Никола Јововић, 6.р.
Онкологија**

Сплаварење

Ближио се распуст, а самим тим и мој одлазак на летовање. То значи много игре и смеха, а мало обавеза. А и надао сам се неком лепом догађају...

Летњу авантуру никада, никада нећу заборавити. На почетку летњег распуста, отпутовао сам са дедом и татом на сплаварење Таром. Било је много чамаца. Нисмо били сами, тако да је то за све нас био исти осећај задовољства. Било је то изузетно искуство. У почетку сам се мало плашио те силовите, снажне и брзе планинске краљице. Вода је била бистра, кристално чиста и освежавајућа. Деда и тата су се борили са њеним током и опасним брзацима. Сунце је било високо на небу и пекло би да ми нисмо тако брзо јурили низ реку, па нисам ни осетио врелину тог летњег дана. Осећао сам једино топлоту у образима од силног узбуђења које ме обузимало. Река је била час дивља, час мирна. Напросто ме очарала. Најбоље је било када смо чамцем наилазили на подводно стење. Тада би чамац поскакивао и ударао снажно о површину воде која би прскала свуда околу. Поглед је био диван: тако жив, тако зелен, тако чист, нетакнут. Пожелео сам да заувек останем ту. У почетку су ми мало сметали кацига и заштитни појас, али су тата и деда били упорни да то морам да носим. Разумео сам због чега је тако. Када је у једном тренутку река све нас замало преврнула, тата и деда су вешто повратили контролу захваљујући свом искуству. Заслужили су моје дивљење и спасили ситуацију објашњавајући ми да река понекад зна бити груба. Било је тако узбудљиво! Одушевио сам се природом, брзином реке Таре, татиним и дединим искуством....

Дуго ћу памтити те слике, звуке, мирисе и тај диван осећај који ме је пратио целим путем. То је било најчудесније путовање које ћу заувек памтити.

Праба Чудерик

**Никола Јововић, 6. р.
Онкологија**

Они ме чине срећним

Песма о другарима

Мој друг Уки
воли шалу,
понекад од себе
направи будалу.

Ни брат Иван
није бољи,
он све увек ради
баш по својој вољи.

Још два другара волим, са
њима авантуре ловим. Рекао
бих да се добро слажу, али
бих вам испричао лажу.

Ива стално ћушка брата,
не грли га око врата.
Уки не сме да се буну,
јер се Ива бесом пуни.

Душан Кангетхе, 4.р.
Кућна настава

Моја најбоља другарица

Свако од нас има бар једну најбољу другарицу. Ја ћу вам о својој другарици сада писати.

Зове се Тамара. Има црне очи и црну косу. Образи су јој меки за штипкање. Има крупне и дивне очи. Мало је буцкаста, као и ја. Стално је насмејана. Увек је ту за мене. Ту сам и ја за њу. Заједно мислимо како ћемо да проведемо Нову годину. Маштамо да једног дана живимо заједно. Када спавамо једна код друге, увек нам је забавно. Волим је! Обожавам је! Много смо блиске. Она је оригинална, једна на свету. Иако сада не идемо у исту школу, виђамо се врло често. Подржава ме у свему, као и ја њу. Она тренира карате. Увек је гледам на такмичењима. Она ужива у мојој музици. Када на клавиру свирам Бетовена, она блиста од среће. Време проводимо слушајући стране и домаће хитове. Никада се нисмо посвађале.

Зато, ако имате другарицу као ја, онда сте заиста срећни!

Марија Миловановић, 6. р.
Кућна настава

Пријатељство је највеће благо

Пријатељство је нешто веома важно у животу.

Ја имам своју најбољу другарицу, зове се Данијела. Упознале смо се у школи, у првом разреду. Када се заврши школа ми се дружимо, седимо у парку. Често и домаће задатке радимо заједно. Прво позовем Данијелу када негде треба да идем. Волим да ми прави друштво, волим и када причамо о детињству, филмовима и музици. Планирамо да једног лета идемо заједно на море.

Много волим своју другарицу, никада ме није издала до сада, чува све моје тајне.

Тати Чудерик

Кристина Свалина, 5. р.
Бањица

Портрет мог брата

Многе особе су ми драге, али највише од свих волим свог брата Александра. Он има тринаест година и иде у 7. разред основне школе.

Има смеђе очи и лепу неговану косу. Његово лице је лепо, редовно уређује фризуру и због тога га девојке много воле као и мене. Личи на нашег тату. Веома је духовит исто као и тата. Када није код куће мени је досадно. Он и ја се најчешће свађамо због рачунара, али се договоримо и помиримо. Када смо сами код куће, брат брине о мени зато што сам у колицима.

Иако имам браћу од тетке, ја највише волим свог брата Александра. Много ми значи у животу.

Стефан Обрадовић, 4. р.
Кућна настава

Најдража особа

У мојој породици има пуно драгих особа али ја ћу вам писати о једној најдражој - то је моја сестра.

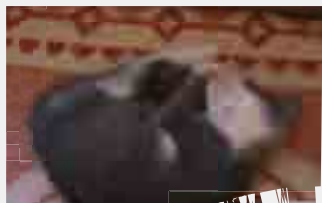
Моја сестра се зове Маријана, а ја је зовем Маки. Моја Маки има петнаест година и завршава осми разред. Старија је од мене само једанест месеци. Она је увек са мном - када сам био беба она ме је купала и чувала заједно са мамом, али живот није увек тако весео. Ја сам се разболео две хиљаде четврте када сам имао шест година, а моја Маки седам. Тада је полазила у први разред. Мама и ја нисмо били ту да са њом то поделимо. Иако има сада своје другаре и другарице, ја сам јој увек први. Она не иде у град, нити слави рођендане са друштвом због моје болести, али она се не љути због тога много јер је добра особа. Никада ме није исмевала због болести као друга деца и зато сам јој захвалан. Сада када сам био у Београду, много ми је недостајала. Једном ме је изненадила - дошла је сама у Београд код мене у болницу. Ја нисам могао да зауставим сузе.

Мада и други имају сестре, моја Маки је нешто посебно и зато је много волим.

Родитељска кућа, УДК Тиршова

Траба Чудерак

Мој тата

Мени мој тата много значи.

Он је снажан, јак и добар. Велики је љубитељ спорта и навија за „Партизан“. Љубав према „Партизану“ је пренео и на мене. Заједно гледамо утакмице. Тата брине о мени и брату док је мама на послу.

Кува нам разне специјалитете, води ме у шетњу, играмо стони фудбал и друге забавне игре. Једино ми смета кад тата виче на мене јер нисам добар.

Тата ми увек све опрости јер ме много воли.

Петар Лазовић, 4. р.
Кућна настава

Мој љубимац

Има много животиња које волим. Има једна коју сам волела највише, а то је мој зека Степа.

Био је много леп, беле боје. Имао је велике беле уши. И мој брат је имао зеца, Ању, али је била много мања од Стеве. Обожавао је шаргарепу. Волео је да трчи по дворишту. Кад смо га једном пустили да трчи по кући, упишкио се на тепих. Сви смо се смејали. Уживали смо са Стевом. Једног дана је угинуо. Свима је било жао, а нарочито мени, јер сам изгубила љубимца кога сам толико волела.

Научила сам да су људи слични животињама, понекад су плашљиви као оне. Лепо је имати кућног љубимца као што сам ја имала.

Милица Иванишевић, 4. р.
Бањица

Цицко

Многе животиње су ми драге, али највише од свих волим свог мачка Цицка. То је једно умиљато и питомо створење. Има густу длаку сиво - беле боје. Очи су му зелене, ситне. Највише воли да једе паштету, виршле и рибу.

Када сам га добио, много сам се обрадовао. Како се он појавио, у кући више нема мишева. Када је напољу, ја се много бринем да му се нешто не деси. Храним га, и много сам срећан кад сам са њим.

Волим га, иако он не зна да ми узврати ту љубав.

Стефан Обрадовић, 4. р.
Кућна настава

Праба Чудерак

Писмо кућном љубимцу

Драги делфинчићу,

Ово писмо пишем лично теби. Пошто је немогуће да живиш у мом стану, смислио сам начин како ћеш бити присутан увек у мојој соби. Нацртао сам те на зиду као слободног у мору. Уживаш у свим чаролијама мора које те окружују. Тако сам веома срећан јер смо увек заједно. Немам никаквих обавеза према теби. Не срећујем те и не храним. Ти немаш никакве прохтеве. Волим све животиње веома, али живим у стану и не могу имати кућног љубимца. Ово је мој начин како да себи приуштим присуство омиљеног љубимца, тебе, делфина!

Твој Вељко!

**Вељко Стојановић, 6. р.
Неурологија и психијатрија**

Писмо другарици

Драга моја другарице Милице,

Пишем ти ово писмо из болнице. Као и сваком човеку, ни мени није лепо овде. Мада, није толико досадно како сам се надала да ће бити. Имамо играчке, друштво је добро, сестре су љубазне као и доктори. Опорављам се. Надам се да ће ми брзо бити боље и да ћу ускоро изаћи. Како си ми ти, шта радиш, како ти је у школи? Да ли сте преишли пуно градива? Како су Лидија, Слађа, Милица, наша фудбалерка Биља и остали? Чула сам да си добила стомачни вирус. Овде су га сви добили. Ја сам примила инфузију и сада ми је боље. Када се видимо причаћеш ми шта сте све радили у школи. Сигурна сам да ћеш ми помоћи да се поново уклопим у свакодневицу. Знаш ли да ми и овде имамо школу. Оцењују нас и оцене ће ми бити пренете у нашу школу. Доста сам учила и добила све петице. Баш супер, зар не? Једва чекам да вас све видим. Не можеш да верујеш да ми чак недостају Дача и Тијана и њихово задиркивање.

*Надам се да ћемо се убрзо видети. Чекам твој одговор са нестрпљењем.
Твоја Хелена .<3*

**Хелена Дамњановић, 5. р.
Неурологија и психијатрија**

Тржи Чудерик

ДИВЉА ДУША

Четири ноге, грива, реп,
То је пастув врло леп.
Прашину диже,
А галопом брзи воз стиже.

Снажнији од стене,
Бржи од олује,
Од његовог њиштања
Све планине брује.

Лупи копитом о тло
И протресе уши,
Ко громава сто
Цео свет се руши.

Кад пројури пољем
Кида све пред собом.
Земљотрес он ствара
Само једном ногом.

У крду он каса,
Грива се таласа,
Очи пуне сјаја,
Њему нема краја.

Поглед његов чини да
полетиш,
У трену све заборавиш
И свега се сетиш.

Осетио седло тај
Пастув никад није,
Ничег се не плаши
И никад се не крије.

Киша, снег, олуја,
Ништа га зауставити неће,
Док галопира поносно
Путем своје среће.

Сваки коњ на свету
Њему се одувек клања
Понизно и верно
Јер су класа мања.

Уједа и рита,
Баш се вешто брани,
Муњама и ветром,
Тиме се он храни.

Неукротив и снажан
И том крду важан,
Ветар му гриву плете,
Чик му приђите ако
смете.

Дивља хорда коња
Никад неће стати,
Њихови ће путеи
Вечно трајати.

У том дивљем друштву
Сви су коњи врани И
свако своје крдо
Верно и часно брани.

Те дивље душе,
Та хорда без краја
Нек галопира сретно
На путу до раја.

БУДУЋНОСТ КАКВУ ЖЕЛИМ

Морам најпре признати да никада нисам озбиљно размишљала о својој будућности. У последње време једино што жељно ишчекујем је завршетак лечења.

Али, кад мало боље размислим, желим да после овог лечења све буде као пре, да ми поново порасте коса, да се угојим и изгледам здраво. Потом бих уписала неку средњу школу у којој бих могла максимално да покажем све своје таленте. У тој школи бих упознала нове пријатеље и ту би почео неки нови живот. Поред школовања волела бих да се бавим јахањем, да учествујем на неким такмичењима. Наравно, бавила бих се у будућности и сликањем, волела бих да имам изложбу својих слика. После средње школе пронашла бих неки факултет, који би задовољио моје жеље. После факултета би можда било могуће пронаћи неки посао, где бих добро зарађивала креирајући нешто. Од новца који бих зарадила желела бих да путујем по свету или да саградим сопствени хиподром, где бих деци држала часове јахања. Нешто новца бих донирала у добротворне сврхе.

Једно су моји планови, а друго стварност. Време ће показати да ли ће ми се снови остварити.

Марина Паунковић, 8. р. УДК Тиршова

Пави Чудерик

И Ви ту особу познајете

Описаћу Вам моју најдражу особу на свету, а то је моја мајка .

Она има лепу, меку, браон, дугу косу, те зелене очи које сијају и које имају топао поглед и када је најтеже. Свако о својој мајци има позитивно мишљење. Моја мајка је за мене стварно посебно људско биће зато што увек уме и зна како да ме орасположи и посаветује. Мама не воли да је лажем, то уме баш да је наљути. У слободно време воли да пере суђе . Када је изненадим, она увек заплаче, много је осећајна и воли изненађена. Воли да слуша музику коју је слушала давно док је живела у Хрватској. Док слуша ту музику воли да се присећа неких догађаја од пре. Моја мајка је доста осећајна, јака, отпорна али уме да буде баш строга!

**Сандра Јанус , 7. р,
Рехабилитација**

Дајем вам своју реч

У учионицу је ушла наставница енглеског језика. Она је увек расположена, али тог дана није имала разлога. Донела је контролни из граматике и диктат који смо радили прошле недеље.

Оцене нису биле такве да бисмо се радовали, па је и њено расположење било такво. Била сам разочарана својим оценама. На диктату сам добила јединицу, а на граматички тројку. Шта рећи мајци кад дођем кући? Моја мама иначе има велика очекивања што се мог успеха тиче, јер ми показује све што ми није јасно, вежба задатке за писмени, преслишава лекције. На путу до куће сам смислила да оцену из граматике пријавим, а оцену из диктата прећутим, под изговором да наставница није донела диктат. После неколико дана моја мама је отишла у школу и сазнала за јединицу на диктату. Када сам дошла кући, добила сам грдњу, мада сам и сама знала да то што сам урадила није у реду и да то нисам смела да урадим. Пољуљала сам поверење које је моја мајка имала у мене.

Тада сам дала реч да ће она знати све што ми се деси, јер свака истина је боља од лажи, а родитељи су ми највећи пријатељи који ће ме само подржати.

**Александра Миловановић , 8. р,
Бањица**

Праба Чудерак

Омиљени кутак

Мој омиљени кутак

Свако дете има кутак који му је драг од рођења. Кутак који је мени драг је моја соба. Има још места на којима волим да будем, али ми је моја соба најдража.

Моја соба је мала, али заузима велико место у мом срцу. У њој проводим много времена, највише учећи. Има јако леп поглед. Гледа на градски парк. Уски плави зидови и плафон излепљени звездицама представљају моју малу васиону. У углу собе налази се велики мекани кревет препун плишаних медведића. Радо долазе и моје другарице. И оне се пријарно осећају у њој.

Надам се да сам бар мало успела да вам дочарам свој омиљени кутак.

**Гордана Симеуновић, 6. р.
Бањица**

Моја кућа

Моја кућа је место у које се увек са радошћу враћам, моја оаза мира и сигурности.

До ње води стазица на којој сам одрастао играјући се. Испред ње је двориште са фонтаном, цвећем и дрвеном чесмом.

Кућа није велика. Озидана је црвеном фасадном циглом. Испред улаза у њу је мала тераса. Улази се право у трпезарију. Ту се налази велики храстов сто – место наших окупљања за недељне, славске, божићне ручкове. На зиду се налази икона заштитника нашег дома и славе – Свети Марко. Десно од улаза налази се дневни боравак са два велика прозора и то је највећа просторија у кући. Преко пута је регал на коме су породичне фотографије и књиге. На сред собе се разбашкарио стари, топли вунени тепих који је ублажавао падове братовљевих и мојих првих корака. Лево од улаза пружа се ходник са кухињом и купатилом и понеком сликом, а на крају ходника налази се братовљева и моја соба. Соба у којој проводим већи део свог слободног времена је најмања, али за мене као да је највећа. Кроз прозор у соби гледам фонтану, цвеће, двориште. .. До прозора се налази радни сто са лампом, компјутером и понеком књигом. Поред стола је ормар на чија врата сам залепио звездице које светле у мраку, и уз чију светлост сваку ноћ заспим. На једној полици се налазе школске књиге које другима можда изгледају набацане, али ја се сасвим добро сналазим међу њима. И, наравно, зидови су плаве боје.

Рекло би се да је моја кућа једна сасвим обична кућа, али је она моје царство у коме живим срећно и задовољно са родитељима и братом.

**Милан Суботић, 7. р.
Кућна настава**

Праба Чудерак

Опис старе куће

Обишао сам много лепих места у Србији, јер волим да путујем. Највећи утисак на мене оставиле су старе куће у Војводини.

Путовао сам са мамом код баке у Лаћарак. Док смо путовали возом, мама ми је причала о старој кући у бакином дворишту. Чим смо стигли, ја сам тражио да видим кућу. Кућа је била далеко и изгледала је као нека шупа. Како смо се приближавали, све је више личило на кућу. Врата су била ручно прављена, прозори су пропали и ту је дозидан оцак. Унутра је био стари кревет са сламеним душеком, јастук пуњен кокошјим перјем, постељина бела са старим ћилимима за покривање. Прозори су изнутра били прашњави, када би неко дунуо у њих, прашина би летела око њега. Столице су биле старе, са пришивеним јастуцима и столови округли са четири ногара. У углу куће био је шпорет са стаклом да би се видео пламен. Под је био пун тепиха, који су били јако мекани. Била је поред врата комода за ципеле од ораховог дрвета. Зидови су били од блата, пресоване траке и на крају намазане кречом. Окачене су старе слике баке и деке из младости.

Иако нико није живео у тој кући, она је зрачила духом младости моје баке, јер кућа не мора бити нова да би била лепа.

Жељко Божић, 7. р.

Бањица

И на други начин...

У кући чаробњака

Сви смо као мали волели чаробњаке. Они су пробали разне трикове и чаролије. Ја сам у својом машти посетио једног чаробњака.

Нашао сам се у кући великог чаробњака Оза. Његова кућа била је огромна, имала је велика дрвена врата и прозоре који су језиво шкрипутали. Ушао сам унутра и затекао сам невероватан приказ. Чаробна метла је сама чистила прашину и остатке од ручка. Пошао сам вијугавим степеницама које су водиле на спрат. На спрату се налазило мноштво соба и свака је била посебна на свој начин. Једна је била облепљена чудним тапетама које су сваке секунде мењале боје, боје које нису биле познате мом свету. У другој се налазио велики акваријум у коме су биле најлепше рибе икада виђене. Вратио сам се у приземље, где сам запазио велику каљеву пећ која је кроз стари димњак испуштала дим који се дизао високо у облаке и нестајао. Поред чаробне метле ту је била и свећа која се сама пали и гаси, кревет који иде, радијатор који хлади... Када су ме угледали, препали су се. Објаснио сам да тражим великог чаробњака Оза. Показали су велики шифонер са књигама. То је био тајни пролаз ка Озу. Ушао сам унутра и видео га како седи на фотељи и чита књигу. Када ме је погледао, у секунди сам се нашао у кревету.

Иако је то био само сан, ипак ми је драго што сам га сањао зато што сам посетио кућу неког чаробњака. Волео бих да свако може да види оно што сам ја видео.

Мишовић Владимир, 7. р.

Бањица

Прави Чудерак

У кући чаробњака

Замишљајам је као огроман распрострањени, неке можда застрашујући замак са много кула и торњева. То није кућа коју би могли да саграде обични људи, јер је направљена помоћу магије...

Налази се негде у Енглеској. Око куће постоје многе чини које је штите, па је немогуће да је обични људи виде, него је виде само као рушевине. Виде и поједине знаке који би требало да уплаше пролазнике. Налази се на огромном земљишту са баштама, језером и великом густом шумом. На врховима кула се налазе кипови сова и лавова. На самом уласку у замак налазе се висока врата која је наизглед немогуће отворити, зато што су обавијена металним ланцима и катанцима. Прозори су разних облика, чија се стакла померају у односу на страну на којој се налази сунце, тако да је замак пун светлости. Ентеријер је испуњен мноштвом одаја. Прва соба која се угледа испуњена је полицама на којима се налазе флашице у специјалним средствима за прављење најразличитијих напитака. Из те собе пут води ка другој, која је препуњена књигама најразноврснијих издавача и препаратима чудних чаробњака и њихових наследника. Када кренеш на спрат, испред сваког корака се стварају степенице које воде до жељене просторије. Сви зидови су обложени дебелим слојем шареног материјала да би изнутра изгледало веселије, а да се споља не би видело и чуло ништа. Свака соба имала је свог „чуvara“, који је пратио сва дешавања унутар просторије и на крају дана је о свему обавештавао чаробњака. Уместо лампи, гореле су свеће које су упаљене још по настанку замка. Оне су разних боја на златно-жутим сталцима. Сваку собу прати весела музика која опушта сваког госта и улепшава му боравак.

Када људи пролазе поред тог замка, чини им се као велика рушевина у којој би могли да живе и циновци, али у ствари, он је мали и сићушан, и у њему живе мали вилењаци и чаробњаци.

**Нина Милинковић, 8. р.
Бањица**

У кући чаробњака

Било да је измишљен или прави и чаробњак мора да живи негде. Уз помоћ бујне дечије маште, та кућа може да буде онаква какву ми желимо, али ја ћу вам испричати каква је она стварно.

Чаробњакова кућа се налази у једном селу, између два града. То село је таман како треба, ни превише велико, ни превише мало. У том селу постоји Перино брдо и на том брду, једно двориште ограђено каменом оградом са црвеним црепом на врху. Постоје и три мале беле капије, увек су отворене. У чаробњаково двориште су сви добродошли, а нарочито деца. На средини тог дворишта налази се чаробњакова кућа. Велика кућа са два спрата, нов црвени кров, велики браон прозори и велика дрвена улазна врата. Кућа на први поглед изгледа као и свака друга, али када се у њу уђе, схватите да је веома посебна.

Чаробњак који ту живи ствара права чуда. Воли своју кућу и много брине о њој, такође брине о свакој ситници и свакој особи која заједно са чаробњаком живи у тој кући. Сигурно сте се изненадили када сте чули да чаробњак не живи сам.

Чаробњак има једну праву, малу породицу. Ту лежи цела његова чаролија. А чаролије су разне на пример: од брашна, јаја и млека прави палачинке какве у животу нисте пробали, од вишања сок какав до сада нисте пили, од кекса и шлага најкусније торте, а тек какав ручак прави, прсте да поједете. Приче које нам чаробњак прича су невероватне, игре које са нама игра су бар два пута забавније од других и све што чаробњак у тој кући ради је права правцата чаролија. Највећа чаролија од свих коју је чаробњак до сада извео смо брат и ја. То је истина, због тога што је тај чаробњак у ствари чаробница, а то је моја мама. А чаробњакова је у ствари наша кућа, у којој моја мама чини чуда.

Сложићете се са мном, да је свака мама један мали чаробњак и да њихова љубав за нас чини чуда. Сада знате да сви ми, уствари, живимо у кући чаробњака.

**Гајић Марта, 6. р.
Бањица**

Права Чаролија

Хајде да маштамо

Мој проналазак

Једног дана дошао сам до идеје да измислим мегадимензионалну капију, која види кроз светове и галаксије.

Када сам кренуо да стварам капију. Било је тешко и била ми је потребна помоћ мојих најбољих пријатеља и мога брата. Поделили смо послове: мој друг Марко био је задужен за скицирање капије, Милош је био задужен за набавку делова потребних за мегадимензионалну капију, а мој брат и његова три најбоља пријатеља били су задужени за конструисање мегадимензионалне звездане капије. Ја сам надгледао цео пројекат. Грађење капије је трајало две године. Када смо напокон завршили, фалила су нам два кристала који су покретали целу капију, а они су се налазили у Америци. Пажљиво смо смислили и организовали план како бисмо помогли људима на целој планети да живе боље. Мој брат је желео да крене са мном, али је било веома ризично. Зато сам предложио да он и његови пријатељи остану ту где су, а ја са мојим тимом кренуо на тај пут. Није се слагао са нама, али смо га убедили да остане и пристао је на мој план. Опремили смо се најбоље за тај пут, јер смо знали да ће мисија дуго трајати, а кристали су се налазили на најзабаченијим местима Америке. Кренули смо прво на Северни део Америке, кристал се налазио у неистраженом пределу. Пут је трајао три дана, летели смо авионом и возили смо се бродом. Коначно смо стигли, упознали водича који нас је одвео до племена које је знало где се тачно налази кристал. У њиховом селу су нас пријатно и весело дочекали.

Ујутру, у цик зоре, док су сви спавали, поглавица племена и ја смо стигли до кристала. Он ми је објаснио да ћу имати тест интелигенције. Тест сам положио и љубазно су нас испратили са кристалом из села. Одмах смо кренули за Јужну Америку. Следећи кристал се налазио на највишем врху планине. На срећу, и то је добро прошло и узели смо и други кристал.

Ненад Златковић, 6. р.

Тражи Чудерак

Недођија

Сада ћу вам испричати како сам отишао у земљу Недођију, земљу вечног детињства.

Стигао сам после неколико сати лутања небом. Коначно сам нашао земљу својих снова, земљу вечног детињства. На самом улазу чекао ме је друг Лука, обучен у одећу веселих боја прекривених звездицама. Ухватио ме је за руку и кренули смо. Уским путем попео ме је у шуму код својих пријатеља. Природа беше нетакнута. Како смо се приближавали његовом дому, шумом је одјекивао смех малих шумских бића. Из не знам ког разлога, кренуо сам десно слушајући дечји смех који ми је душу испунио црвеном бојом. Црвена боја означава срећу. Срећа је ту, на дохват руке, могу да је осетим. Полако сам закорачио у тај свет радости. Са моје десне стране налазио се камион пун сладоледа, а са моје леве стране налазио се велики рингишпил. Одатле су долазили звуци деце. Изненада, осетио сам ударац у леђа. Ударила ме је гумена лопта коју је мали дечак бацио. Љубазно ме је замолио да му је вратим. То сам и урадио. Пожелео сам да им се придружим али за њих сам био само

случајни пролазник који мора да настави свој пут. То није био мој свет. Испуњен осећањима туге и радости, морао сам да се вратим у свој свет. Али, макар на тренутак сам осетио благодети земље Недођије.

Лука ми је на изласку шапнуо: “Дођи нам опет.” Ја сам одговорио: “Без сумње, вратићу се опет.”

**Немања Патаки, 5. р.
Учење на даљину**

Тамо желим да отпутујем

Једне вечери била сам веома уморна и одмах сам зпала. У сну ми се јавила мајка која ме је дозивала. Пратила сам је и стигла до мале рупе. Ускочила сам и за пар секунди нашла сам се у једној собици. Отворила сам врата, а испред мене се створио врт разноликог цвећа које се простирало докле год се поглед протеже. Место је било предивно. Лутала сам кроз град неколико сати. Наишла сам на неки паркић у коме је био млад пар зечића. Након извесног времена сазнала сам да је то Град Љубави. Оно што је било најчудније је да сам ја права краљица тог дивног места. Била сам поносна на себе што ћу владати местом у ком љубав вечно цвета. Војска заљубљених лавова и лавица ме је одвела до дворца. Био је сачињен од чоколаде, сладоледа и свих могућих слаткиша. Обукла сам дивну хаљину. Ипак, оно што је најважније је то да сам стекла дивне пријатеље. Ту се нашао чопор вукова, зечја породица, све дивље, али и домаће мачке. Чак се међу њима нашли и змија Ри, мали крокодил Лили, слоница Лана... Међутим животиња коју сам највише волела била је медведица Мери. После недељу дана било је крунисање. Ускоро сам постала краљица Марија. Све је било дивно, сваког дана слаткиши за доручак, ручак и вечеру све док се суседна држава није побунила против доласка нове краљице. Желели су рат. Договор је био овакав. Ако ми победимо, они ће заувек да ћуте, а ако они победе – наша држава је њихова. Дуго смо ратовали, гађали смо их бомбонама, лилихипима и, на крају смо победили. Радовали смо се победи и славили три дана. Било је разних активности – сваког месеца била је берба слаткиша за краљицу – то јест мене. Одлазила сам у куповину на свака два дана. Заједно са мојим пријатељима одлазила сам у шетњу. Медведица Мери и ја смо имале авантуре које су нас доводиле у ситуације које нису биле баш пријатне, али битно је то да смо се забавиле. Једна ствар је недостајала. Јер ипак је ово Град Љубави – ја нисам имала свог принца. То је зато што ја то не желим – бар за сада.

**Марија Петковић, 5. р.
Бањица**

Град Чудерак

Хајде да путујемо

Моје путовање

Путовања су ме увек испуњавала срећом и радошћу јер, свако од њих уносило је неку новину у мој живот и чинило га богатијим. Осим што на њима проширујем свој круг пријатеља, уживам у посматрању дивних пејзажа, упознајем нове крајеве и људе.

Сећам се... Била је друга половина августа. Са својом породицом кренула сам на дуго очекивани одмор. Удобно сам се сместила у седиште док ми је јутарње сунце миловало лице. Посматрам ливаде које су биле окупане првом јутарњом росом. Пролазим поред језера које подсећа на море и мами на с на возњу чамцем. Видим пијаца је богата разни бојама која сигурно мами купце.

Осећам страх и узбуђење истовремено, за време целог пута, а нарочито при крају.

Најзад стижемо до жељеног циља. Мој поглед испуњен је плаветнилом коме нема краја. У тренутку сам се „изгубила”, и зачуђено сам гледала место на које сам први пут дошла. Плаже су биле пуне разнобојних сунцобрана који су подсећали на печурке. Ускоро сам се спустила до плаже и придружила се маси која је

уживала на сунцу. Сати су неосетно текли, и ближило се вече. Сунце је полако склапало своје очи, и лагано тонуло у сан.

Отишла сам сама на плажи посматрајући сусрет бурног дана и ноћи испуњене романтиком и миром. Осетила сам срећу што постојим и пожелела да свему овоме нема краја.

Зорица Илић, 7. р.
Бањица

НА КРИЛИМА ЈЕДНОРОГА

*На крилима једнорога
Видим чуда многа
Све је мало попут зрна мака
Видим чуда свакојака
Гледам иза брда
Како Сунце залази
И како Месец са звездама излази.
Затим летимо до куће
На снове вруће
Полако тонем у сан
И чекам нови дан
Дечац и цуре –
Ово је крај моје авантуре.*

Мирко Маречек, 6. р.
Кућна настава

Прави Чудерак

Причам вам о свом занимљивом путовању

Освануо је дуго очекивани дан. У мени су била помешана осећања. Чезнула сам да упознам Словенију, а још више место где су живели моји преци.

Љубљана, главни град Словеније, дочекала је уморне путнике из Србије. По изласку из аутобуса осетила сам мирис природе и мирис топлог пецива из оближње пекаре. Наставили смо пут аутобусом. Кроз прозор сам посматрала борове шуме, али сваки мој поглед је прекинуо мирис смоле дрвећа. Стигли смо у мали рударски град Идрију, место где су живели моји преци. Испод моста, који је спајао две стране града, протицала је мала планинска река Идријица. Поглед према

небу делио је тамнозелени појас шуме. У близини центра, на двоспратној згради, стајала је ознака рудника. Одлучили смо да туристички обиђемо рудник, где је радио отац мога деде. По уласку у рудник живе, дочекао нас је човек који је причао словеначким језиком. Показао нам је узорке живе и причао о њима, а они су били смештени у мале стаклене посуде. Добили смо зелене мантиле и шлемове. Ушли смо у слабо осветљен и влажан тунел. Са врха таванице падале су капљице воде. Осетила сам налет хладног ваздуха и због страха и напетости брзо сам се ухватила за мамину руку. Пролазили смо поред реално приказаних фигура, које су сликовито описивале живот и рад рудара у руднику живе. По изласку из рудника вратили смо се у стварност. Све време сам била у мислима с рударима. Касније смо отишли у град Постојну. Обишли смо велику и лепу Постојинску јаму. Испред улаза у јаму видела сам велики ред нестрпљивих туриста, који су са неизвесношћу чекали да уђу. Великим возом, пролазили смо кроз хладну, светлуцаву и лепу Постојинску јаму. Видели смо разне просторије, назване по изгледу и сјају. Биле су пуне сталактита и сталагмита. Јама је била препуна снаге и моћи природе, као и људске среће.

Ово своје путовање памтићу не само по природном богатству Словеније, већ и по томе што сам упознала место мојих предака.

Ана Коруновић, 7. р.
Бањица

Траба Чудерак

Једно јутро ме је подсетило на тебе

Јутро је. Устао сам и кроз прозор видео да је време дивно. Сунце обасјава, птичице цвркућу, деца се играју у парку. Људи ведро разговарају о свему и свачему.

Ја сам седео на балкону и размишљао. У детињству сам имао веома доброг друга који је имао јако много врлина. Био је ведар, стрпљив, спреман да помогне и још доста тога. Ишли смо и у школу заједно, али нисмо се видели већ три године. Он је сада у Паризу, далеко од мене. Нисмо се ни чули ни видели откако је отишао.

Тај дан, 2. август 2009. године, кишовит и тмуран. Од тог дана мени се живот потпуно променио. Зато сада, пишем ти писмо.

„Сећаш се када смо као мали брали трешње код нашег комшије, чика Чеде? Увек би нас опомињао како то није лепо, тражио да га питамо, али нама то није било занимљиво. Више смо волели кришом да све то радимо. Сећаш ли се баба Милеве, оне што обожава цвеће? Имала је лале, мушкатле, руже, љубичице, кактусе, адаме, лаванде и још много тога. Њена кућица изгледала је као цвећара. Ми смо волели да, када играмо фудбал, кошарку или одбојку, положимо и покидамо цвеће. Она би викала

на нас и неком метлом би нас терала на другу страну улице.

Волео бих да ово писмо прочиташ. Али, нисам завршио. Морам да споменем школу. Ишли смо са другарима и другарицама. Седели смо заједно, преписивали један од другог. Ти си боље од мене знао математику, а ја од тебе боље српски. Једном смо заменили писмене вежбе, видео нас је наш друг и то гласно рекао. Наставница је узела вежбе и рекла да ће нам обома смањити оцене. Тога није било, добили смо добре оцене.

Занима ме шта радиш, да ли си добро. Да ли си пронашао свог оца? Ако можеш, одговори ми, то би ми пуно значило. Пуно поздрава, друже мој! Воли те твој Урош"

**Урош Цветковић, 7. р.
Бањица**

Писмо другу

Драги Иване,

Волим моју школу зато што у њој имам пуно другара. Мој омиљени друг си ти. Највише волим када чујем оно : „зззззззззззз“ за крај часа, а онда одмор. На одмору трчимо око школе. Овај одмор волим зато што делимо ужину. Пошто станујемо у истом крају, позивам те да идемо напоље заједно. У близини имамо Дунав. Кеј на Дунаву је много леп, има пуно љуљашки, клупа и игралишта. Надам се да ћу брзо добити твој одговор!

Твој друг Лука.

Лука Миљковић, 6. р.

И му смо нунвааJлу...

Писмо другу

Драги мој Немања,

Пишем ти ово писмо из Грчке. Овде сам са мамом и сестром. На море смо дошли пре пет дана. Ово место је дивно. Има пуно лепих кућа, продавница, кафића и дискотека. У граду има пуно палми, мимоза и огромних кактуса. Имамо и велику пешчану плажу. Седим дуго на плажи, сунчам се, уживам у посматрању плавог бистрог мора и купању. Често идем на масаже. Упознао сам два добра друга, али нису бољи од тебе. Зову се Аца и Михајло. Упознао сам и другарицу Сару. Лепо ми је пуно овде али ми недостајеш, Немања! Гледам наше слике и сећам се како нам је било лепо кад смо били заједно. Како си ти, шта радиш? Како су Лука и Марко?

Твој друг Миливоје Сталетовић.

Миливоје Сталетовић, 6. р.

Волим путовање, волим свет

Путовања су корисна. Човек стиче нова знања и проширује видике. Ја сам летос била у селу Стуво близу Ваљева. Од Београда до Ваљева видела сам дивне ливаде, пропланке, шуме и брда. Уживала сам у свој тој лепоти.

Посетила сам манастире Јовању и Пустину. Јовања је манастир из 13. века. Дивила сам се лепоти икона и фресака. Испред манастира налази се извор бистре, хладне планинске воде. Умили смо се и добро напили.

У селу смо посетили кућу једног нашег пријатеља. Одвео нас је у свој шљивик и показао своје имање. Седели смо на тераси његове куће и дивили се дивним сеоским пејзажима. У повратку, видела сам место где ће бити изграђено будуће вештачко језеро.

И даље ћу путовати нашом лепом Србијом и откривати лепоте наше отаџбине.

Један дан на мору

Волим путовања. Највише волим да путујем на море. Пре четири године сам била у Црној Гори у Будви. Тамо сам била две недеље.

Једног дана сам са родитељима отишла на острво Свети Стефан. Таласи су били веома велики. Пошто сам била мала, са мамом сам ушла у воду. Тата је у воду унео чамац и мене ставио у њега. У чамцу сам имала гумену столицу и гуму, а на мени је био прслук.

У једном тренутку сви су почели да вичу да се излази из воде. Мама и ја смо брзо излетеле из воде и виделе језив приказ. У мору је била велика ајкула. Људи са плаже су вриштали и бежали.

Тако је мени прошао један дан летовања. Волела бих и следеће године да путујем на море у Будву.

Јасна Живковић, 5. р.

Милена Првуловић, 7. р.

Грађа Чудерак

Као на екскурзији са најбољим другом

Као на екскурзији са најбољим друговима

Једном сам отишао доктору и он је рекао нешто што ме је довело овде. Рекао је да треба да дођем на „Бањицу“.

Пре тога сам четири године радио вежбе за кичму, а стање је било све горе и горе. Противио сам се доласку у болницу иако су ми многи рекли да би требало то да урадим. Противио сам се томе зато што сам се бојао операције. Једног дана сам чврсто одлучио да дођем у болницу, чак иако будем морао да се оперишем. На моју срећу, нисам морао. Планирано је да остенем три недеље. У почетку сам мислио да нећу издржати, али се овде осећам као да сам на екскурзији са најбољим друговима. Двадесет дана је брзо прошло, али овај један дан последњи, никако да прође. Казалке на сату стоје као да су покварене. Надам се изласку јер желим да се видим са породицом и друговима.

Иако сам упознао много другова и другарица са којима ћу се дружити и после „Бањице“, иако из болнице не излазим сам, већ са новим пријатељима, радујем се својој кући.

**Реља Јаковљевић, 6. р.
Бањица**

Догодило се нешто неочекивано

Једног дана када сам кренула у школу догодило ми се нешто неочекивано. Изашла сам и кренула да прелазим улицу. Одједном оклизнула сам се и пала на залеђену бару. Тада сам сломила руку. Родитељи су ме довели у болницу. Била сам уплашена и веома нервозна. Доктор ме је успавао и ставио гипс. Када сам се пробудила страх ме је прошао. Спријатељила са се са пуно деце.

На крају сам закључила да у болници немам чега да се плашим. Ту су и учитељи који нам помажу да научимо ништа ново. Научила сам и да у болници увек има пријатеља.

**Емилија Стојановић, 2. р.
Институт, Нови Београд**

Права Чудерка

Ау што је школа згодна

Када сам први пут пошла у школу нисам знала ништа о правопису, математици и енглеском.

Прошло је пуно година од тад, научила сам да је свака оцена за ђака. Променила сам пуно наставника од мог првог дана у школи. Сад имам најбоље наставнике. Ми не само да учимо, него се и дружимо, причамо, смејемо се, да нам учење буде лакше.

Мени се највише свиђа енглески језик зато што могу да причам кад год желим на енглеском, а да ме неки људи не разумеју. Користим га и сад кад не желим да баба зна шта причам. Кад сам била у Бечу пуно ми је енглески користио кад сам причала са доктором. Енглески волим зато што је најлакши за учење.

Школа је згодна зато што отвара нова врата знања. Знање стичемо слушањем и преслишавањем.

**Сандра Брадаш, 6. р.
Кућна настава**

Растанак од учитељице

Лежим у дејој болници и слушах прелепа звона храма Светог Саве. Размишљах о својим другарима и својој најбољој учитељици Драгани, мојој имењакињи. Због изненадне операције наредних петнаест дана нећу бити са мојом учитељицом. Сама помисао на то тера ме на сузе. Недостајаће ми њене брижне речи и осмех. Она ми је била као друга мајка. Стварно ће ми недостајати. Стално нас је терала да учимо, а сви моји другари и ја смо се љутили. Данас сам схватила зашто је то чинила. Није то она радила да би нас мучила, него да бисмо успели нешто да постигнемо у животу. Е, кад би могли да се бар годину дана вратимо уназад да још мало уживамо са учитељицом. Она је строга, праведна, али понекад и попустљива. Када прегледа контролне задатке па неке фали бод или два до петице, она мало прогледа кроз прсте, па да петицу. Мени се то десило пар пута. Када је био крај првог полугођа четвртог разреда, уместо да ми закључи четворку из математике, закључила ми је петицу. Кад сам то видела, одушевила сам се. Знала сам да верује у мене, а ја сам се трудила да будем још боља и да оправдам њено поверење. Једном уместо часа природе и друштва, одвела нас је на физичко. Стварно не знам како ћу издржати без моје учитељице. Мислићу стално на њене савете, да треба да будемо добри, вредни, да учимо, помажемо једни другима, да се држимо заједно и не свађамо. Ко зна какви ме наставници чекају од петог разреда. Стварно ће ми недостајати. Тај тужан дан се ближи, али нећу бити толико тужна зато што знам да ћу је стално посећивати и да ћу увек имати њену подршку до краја школовања.

**Драгана Мацановић, 4. р.
УДК Тиршова**

Писмо другарици

Видела си, у соби имам заиста дивно друштво, а свако од њих има своју животну причу, неко тежу, неко мало лакију, али се међусобно храбримо, помажемо, смејемо и тугујемо. Баш онако како то радимо и нас две, али... Они не могу бити ти. Доктори и сестре су предивни, али без обзира на то, никада никоме нећу пожелети могућност да се увери у моје речи. Када си овде, схватиш колико ти недостаје све: кућа, школа, друштво, наше безбрижно кикотање, Васине чувене форе, Јацине топле очи, Кончарево "урлање", наше VIII4. Ма, баш све и сви.

На крају, желим ти сву срећу овога света и, молим те, пуно, пуно ми поздрави све.

*Воли те твоја другарица Ана
П.С. Једва чекам да се видимо.*

**Ана Ђокић, 8. р.
УДК Тиршова**

Лако је осудити, а тешко је разумети човека

Веома често људи осуђују друге, али тешко им је да разумеју разлог због кога су их осудили. Такав доживљај сам и ја имала када сам окривила мог друга Николу да је украо новац, али нисам покушала да разумем зашто је то урадио.

Мој друг Никола је сиромашан дечак и води тежак живот. То га је навело да узме туђу торбицу с новцем. Приметила сам, али нисам хтела да се мешам у туђе ствари. Тек када је настао проблем, одлучила сам да кажем.

После часа ликовног имали смо велики одмор. Лепо смо се забављали и шалили све док Невена није схватила да јој је нестала торбица. На часу енглеског Никола нам је рекао да је Невена заборавила торбицу у кабинету за ликовно. Изашла је, а ја сам страховито појурила за њом. Када је видела да у торбици није сав новац који је имала, почела је да се нервира. Покушала сам да је смирим, али нисам успела. Вратиле смо се у учионицу и пријавиле нестанак новца наставници енглеског, а и нашој разредној. Питале смо Николу да ли је узео новац, али је дрхтавим гласом рекао да није. Више пута смо га наговарале да нам каже истину, али није хтео да призна. Убрзо је наставница решила проблем јер је видела снимак на камери. Невена се није љутила што јој је узео новац, већ што није рекао да је узео. Невена га је питала зашто је то урадио, али он је само ћутао. Поновила је питање, а он је загрлио. Обећао је да више никада неће то поновити.

Све се добро завршило, и схватила сам ону реченицу: „Лако је осудити, али је тешко разумети човека.“

**Драгана Петровић, 6. р.
Бањица**

Прави Чудерак

Њу највише волим

Моја млађа сестра се зове Неда. Она је јако посебна и добра. Поштујем је и волим. Најбоља је сека на свету.

Она има браон косу, црне мале очи, мала уста и мали нос. Са Недом волим да идем у парк да се она игра. Неда је мало безобразна, плаче, дере се када треба да иде кући, беси се и љути. Мама је отера у собу, она оде и буде тужна. Онда ја седим и гледам телевизију на миру.

Све у свему, она је само моја једина девојчица на свету коју нико не може да има и ја је обожавам.

Ана Стоиљковић, 5. р.

Церебрала 2

(Не) Признајем сукоб генерација

Шта представљају године: непремостиву разлику између генерација или тек обичан број? Јесу ли оне пресудне при бирању пријатеља, особа које ће вам веровати и којима ћеш поверавати тајне?

Често ми се дешава да са својим друговима не могу да се сложим око нечега, да нам се мишљења у потпуности разликују, као и ставови. А да ли ми који припадамо истој генерацији треба да се слажемо у свему? Наравно да не. Сваки човек је другачији, године ту не играју битну улогу. Пријатељ је онај који те разуме, ту је за тебе, делите интересовања, поверавате се једно другом. Пријатељи могу бити вршњаци, али и неко много старији или много млађи.

Родитељи не могу да разумеју своју децу јер су много старији и имају другачији поглед на свет.

Још једна предрасуда. У тешкој ситуацији у којој сам била, уплашена и несигурна, имала сам њих. Они су били ту кад нико други није. Тешили су ме, бодрили, саветовали и објашњавали како ћу се са операције вратити права и срећнија.

Разумели су страх у мојим очима, понеку сузу која се нечујно котрљала низ мој образ, моменте среће јер ћу коначно завршити с толиком муком, као и моменте кад сам била уверена да нећу смети, да ћу одустати од свега. Моји другови су били упознати са целом ситуацијом, бодрили су ме и били ту за мене, али ипак су ми, у моментима пред операцију мама и тата стезали руку.

Они разумеју и кад ми се не учи, кад ми се по цео дан седи пред компјутером, кад ми се свађа, плаче, смеје до бесвести...

Безрезервна подршка, стуб ослонац, ту су они за мене. Године између нас бледе, немају значаја. Само су бројке. Осећај сигурности, среће – то је оно што је важно.

Валентина Крсмановић, 6. р.

Бањица

Права Чудерка

Један мој несташлук

Волим изазове. Изазови ми подижу адреналин, пуним плућима дишем и савлађујем препреке. Ако не савладам изазов онда западам у незгодну ситуацију.

Дошао је вашар у мој град. Сви су тражили да се возе на вртешци и да се играју. Ја нисам могао јер сам морао да учим математуку за писмени задатак сутра. Међутим, игре у луна-парку су бољи избор него да учим. Пошто нисам имао новца, док је тата спавао, тихо сам му извадио новац из новчаника. На вратима собе сам написао : “Не улазите, учим!” . Једва сам чекао да изађем из куће и да одем на вашар. Када сам стигао тамо, било је пуно људи. Прво сам одлучио да гаћам из ваздушне пушке у мету. Гаћао сам, веселио се и нисам приметио да је пао мрак. Кренуо сам кући. Када сам стигао, настала је невоља. Тата се шетао по соби, мама викала, а мала сестра је плакала. Тата ме је ухватио за уво, а мама ми је прочитала лекцију.

Ово је био један мој несташлук. Али ипак сам научио да одговорност треба да буде на првом месту без обзира колико нам се нешто чинило наивно , као мој вашар.

Добросав Влашковић, 7.
Церебрала 2

Био сам довитљив

Од малих ногу су ме учили да треба да будем сналажљив и паметан.

И тако, једног дана док смо се брат и ја играли јастуцима, догодила се незгода. Док смо млатили јастуцима изнад глава, мој брат је случајно оборио саксију са маминим омиљеним цвећем. За то време мама је била код комшинице. Док смо брат и ја скупљали земљу са пода, ја сам се сетио да узмемо нашу уштеђевину коју смо скупљали за лопту и купимо нову саксију.

Тако је и било – узео сам новац, отрчао до оближње цвећаре и купио саксију и кесу земље. Мој брат је за то време сакупио остатке земље са пода и бацио је. Онда смо посадили цвеће у нову саксију. Када је мама дошла приметилa је разлику и питала шта се десило, ми смо јој све испричали. Она нас је загрлила и рекла да јој се свиђа нова саксија. Тада смо ми загрлили маму и пољубили је.

Тако смо мој брат и ја доказали да смо паметни и довитљиви. У неким ситуацијама нисмо били баш толико сналажљиви, али у овој јесмо и сви смо били задовољни.

Дарко Смиљанић, 6. р.
Онкологија

Пазби Чудерак

Живот нам враћа оно што другима дајемо

"Живот нам враћа оно што ми другима дајемо", Иво Андрић

Живот никада не долази са упутством за употребу. Живимо онако како умемо или како смо убедили себе да је најбоље. Стварамо неки свој свет у који пустимо да само део реалности допре до нас, верујући да ћемо тако лакше поднети живот и све оно што нам он доноси.

А онда дође тренутак у животу сваког човека кад се запита : " Зашто баш ја? Зашто се ово баш мени дешава?" Многи догађаји нам делују необјашњиво, неправедно, па чак и сурово. Збуњени, повређени и разочарани нисмо никад у стању да пронађемо право значење тих догађаја и какав утицај имају на наш живот. Али кад прође извесан период и кад хладне главе размислимо, схватимо да се ипак у животу све дешава са неким разлогом и да сваки догађај има своје значење, своју сврху и скривену поруку коју треба да разумемо. Сваки догађај, чак и најгоре невоље носе у себи скривене могућности и вредне лекције, које не бисмо научили ни на један други начин. Човек који се разболео и провео један период потпуно немоћан, сигурно ће више ценити живот и здравље. Они који су живели у сиромаштву и беди више цене оно што стекну од оних који су рођени у изобиљу. Нико не може утицати на ток своје судбине, јер док смо живи нећемо схватити праву суштину живота и свих ствари које нам се дешавају. Можемо усмеравати свој живот ка својим циљевима и сновима, али не можемо утицати на догађаје, јер нико не може да зна шта ће му се десити већ сутра. Једино нам преостаје да прихватимо оно што је неизбежно и да из тога увек научимо нешто. Када изгубимо љубав падамо у очајање и тугујемо и ретко ко је у стању да схвати зашто је то тако испало. Али, кад прође један период и кад почнемо да се миримо са својом судбином, да је то, ето, морало тако бити, временом схватимо да је то ипак било право решење и лекција за убудуће, иако смо је платили сузама и патњом. Али учимо на својим грешкама и схватамо да је нешто било вредно, оно би и даље трајало. Зато се треба помирити са ситуацијом како бисмо лакше кренули даље. Све док се окрећемо ка прошлости нећемо знати да уживамо у садашњости.

Колико пута у животу смо се запитали зашто смо помогли некој особи кад нам се она није ни захвалила за то? То питање у животу треба заобићи, јер ако чинимо добро, добро ће нам се и вратити. Једно је сигурно, живот увек враћа оно што ми другима дајемо.

Праба Чудерак

Будимо људи

Живимо брзо и стресно. Сви су нервозни. Људи немају времена једни за друге. Толеранција и разумевање постају права реткост. Када размислим, схатам да је тако мало потребно бити човек.

Бити добар човек, имати за друге лепу реч, поштовање или само осмех, некада представљају право богатство онима којима их упућујемо. Када смо племенити и добри и сами смо срећнији и веселији. Разговор са добрим људима нас опушта, чини нас срећним и успешним људима.

Људи који су мрзовољни, пуни беса и злобе, нису ни свесни колико је мало потребно бити добар човек. Зато, будимо људи!

У свијету постоје људи различитог понашања, изгледа и размишљања. Сви имају другачије особине.

Да бисмо били добри људи треба да имамо позитивно размишљање. У животу наилазимо на препреке. Морамо им се супротстављати. Увијек треба да будемо поносни на себе када урадимо нешто добро. Сигурно је да на овој планети не постоји човек који у себи не носи барем једно зрнце доброте.

Није тешко бити добар човек, само је потребна по која лијепа ријеч и мало осмијеха.

Алекса Бујушић, 6. р.

Илија Стојановић, 6. р.

Радујемо се празницима

Волим традицију и настојим је сачувати

Многе ствари нас у животу чине срећним – неког новац, неког љубав, неког неке ситнице. Једна од ствари које мене чине срећним је породично прослављање Божића, Ускрса, славе.

Моја породица придаје значај свим овим празницима. Божић прослављамо у јануару, обгрљени зимом. На Бадње вече тата уноси Бадњак у кућу а ми га посипамо житом. Окадимо кућу мој брат или ја. Седнемо за сто где је кандило и укусна посна вечера. Божићно јутро замирише мамином чесницом. У раним јутарњим часовима идем код комшија као полажајник. За ручак се окупљамо и ломимо чесницу. Сви се надају да ће добити динар који доноси срећу и напредак.

Ускрс дочекујемо на пролеће кад све озелени. Са посебном радошћу помажем мами на Велики петак да офарба јаја. Направио бих гнездо од траве и ујутру бих погледао поклон који бих добио од зеке. Кад смо били млађи, брат и ја смо пред Ускрс, на Лазареву суботу, окићени звончићима, ишли у цркву. На Цвети бисмо убрали цвеће и потопили га у воду. Сутрадан бисмо се умивали у тој води како бисмо целе године били здрави.

Још један посебан дан у мојој породици је наша слава –Свети Марко. Тог дана сто краси славски колач, око кога се мама посебно потрудила. Око колача су жито и свеће. Мој тата, чувајући традицију свог родног краја у Далмацији, пали две свеће – једну намењену слави, а другу прецима који нису са нама. Гости, полако пристижу, а ми се трудимо да их што боље угостимо.

Ова три празника су најзначајнији за моју породицу. Сваке године их с нестрпљењем очекујем. За њих су ми везане многе лепе успомене.

**Милан Суботић, 7. р.
Кућна настава**

Мој омиљени празник

Мој омиљени празник је моја крсна слава Ђурђевдан – празник који славим са својом породицом. То је празник за који су везани многи обичаји. Моја породица негује неке своје обичаје. Мама и ја правимо ручак, тата и брат спремају жито и вино. Кад сване ми идемо у цркву. Носимо погачу, вино, жито и повељу. После тога чекамо госте и служимо ручак. Тај дан и још два наредна, ми прослављамо у миру, срећи и дружењу. Сутрадан идемо у Босну, у цркву Светог Георгија где се служи литургија Светом Георгију. После тога идемо у Сарајево где се ложи градска погача „Аждаја“. Ситне делове погаче стављамо на велики мач који се ставља у ватру и тако држи сат времена. Након тога мач се вади и носи у цркву где се одлаже у сандук до следеће године.

Празни Чудерак

**Наташа Бубало, 6. р.
Бањица**

Мој омиљени празник

Мој омиљени празник је Нова година. Сва наша фамилија је на окупу. Сви смо срећни и у том новогодишњем духу заборавимо на све проблеме и бриге које нас притискају. Свуда се чује смех и музика. Трпеза је обично богата разним ђаконијама које заједно спремамо сестра и ја. Добро, понекад нам помогне моја мама или тетка. Моја сестра и ја обично идемо у моју собу и тамо се присећамо лепих момената, а понекад и смешних. Нас две пусимо музику, ђускамо и смејемо се. Моја браћа се, наравно, не одвајају од компјутера. Не могу без њега ни минут. Али, највише волим када се сви скупимо поред лепо украшене јелке и мој тата нам прича смешне приче. Мама и тетка причају о гардероби, о проблемима и о томе колико је поскупела нека мајица. Када почне одбројавање, сви изађемо на терасу и бацамо петарде и, као шлаг на тарту – ватромет. Тата се обично побрине за то. А кад дође тај значајни тренутак доласка Нове године, сви се грле и љубе и честитају једни другима. После величанственог дочека ретко ко има снаге и енергије да остане будан дуже од пола сата тако да сви легнемо и убрзо заспимо.

Свака новогодишња ноћ за мене и моју породицу је незабораван провод који сви памте док не дође нова.

**Маријана Андрић, 7. р.
Бањица**

Мој омиљени празник

Празник је битан догађај када се окупи цела породица и слави га уз срећу и весеље.

Један од мојих омиљених празника је Васкрс. На тај дан Исус Христ је васкрснуо. И тако је тај веома посебан дан добио име. Пре Васкрса је Велики петак када се фарбају јаја и пости се. У продавницама и маркетима су велике гужве. Људи купују боје за јаја, сличице и друге стварчице којима ће их украсити. Баке фарбају јаја по старом рецепту, у луковини. Кажу да су та јаја здравија од оних фарбаних у прехрамбеним бојама. Деца скупљају разне врсте лиски којима ће баке и маме украсити јаја. На Васкрс се поставља богата трпеза коју чине разна јела. Такође, куца се куца јајима и победник односи јаје. Неки и варају тако што се куцају дрвеном јајима.

Васкрс је, због свих обичаја који га прате, мени веома занимљив и драг празник.

**Анђела Радојичић, 7. р.
Бањица**

Празни Чудерак

Сусрео сам Светог Саву

Једног дана шетао сам се једним пропланком потпуно сам. Никог на том пропланку није било осим мене. Након извјесног времена појавила се свјетлост која се постепено појачавала. У једном тренутку била је толико јака да сам морао затворити очи. Свјетлост је нагло нестала, а испред мене се створио један старац. Све око мене се зауставило и утихнуло. Питао сам га ко је он, и одговорио ми је да је он Свети Сава. „Не вјерујем ти“, рекао сам му. „Шта мислиш од чега онолика свјетлост и шта мислиш одакле мени овај крст“, рекао је. Ја сам занемео, у том тренутку нисам могао доћи себи. Питао сам га како то да се баш мени указао. „Ти си пролазио пропланком баш када сам ја силазио, могао је то бити и неко други“. „Како сте успели да саградите толике цркве?“, питао сам га. „Био је то дуг период, али ето, вођен родитељском љубављу, успио сам и то да урадим“. „Како сте успијели да саградите прву школу?“ „Ту су ми помогли моји ученици“. Испитивао сам га тако још дуго и опет се појави она свјетлост. „Ја сад морам да идем дијете моје, а ти буди добар као и што си увијек био.“ Нисам ни успио да одговорим, свјетлост је нестала, а све око мене се вратило у пређашње стање. Био сам срећан што сам баш ја причао са Светим Савом.

Аљоша Раца, 7. р.

Праба Чудерак

Чезнем да ти кажем...

Чезнем да ти кажем

Понекад човек у себи носи нешто што га мучи, што би желео да каже свима, а не може. Некад желим да кажем све што ми у том тренутку падне на памет, али прећутим. Оставим то у себи јер се плашим да реакција неће бити позитивна, да ће то утицати на моју околину, њено мишљење о мени, да ће ме одбацити. А после се кајем.

Ноћима размишљам и смишљам како да ти кажем, али сутра прећутим. Прећутим и кад прођем поред тебе, задрхтим. Прође ме она чудна језа и побегнем, стидим се. Волела бих да могу да ти кажем све што желим, колико ми значиш и колико си ми потребан, али ту је неки зид о који ударам сваки пут када реч крене са усана. Кад ме погледаш, ја окренем главу, насмешим се и покушам да сакријем одушевљење које осетим у датом тренутку. Желим да те увучем у свој свет, да те држим за руку, да пренесем сву срећу на тебе, да будемо тамо где је све дозвољено, где смо слободни. Желим да ти се допаднем, желим да заједно сањамо и маштамо о лепим стварима.

Онда се тргнем. Враћам се у стварност, а од свега тога не остаје ништа, само празнина, мрачна и тамна празнина. Све нестаје као дим. Хиљаде непреспаваних ноћи, хиљаде твојих слика око мене. Стално си у мојој глави. Никада не излазиш. Штета што нисам имала храбрости да ти све ово признам, јер, кад се вратим у стварност, немам храбрости.

Амила Коца, 7. р.
Тиршова

Чезнем да ти кажем

Често сам у животу чуо: “Нико не зна шта га у животу чека“, и никада нисам обраћао пажњу на то.

Сада лежим у болничком кревету, гледам кроз прозор тмуран јесењи дан и то ми се врти по глави. Нисам ни слутио да ћу размишљати колико ће ми, некада небитне ствари, сада недостајати. Чак и устајање у шест да бих ишао у школу, склањање ствари за собом, мамине придики, све ми је то сада тако слатко и лепо. Некада ми се чини да су сви наставили даље, а ја се закопао у месту. Недостају ми и једне црне веселе очи које сам кришом гледао, и због којих сам умео да поцрвеним кад ми се насмеше.

Другари ми долазе и труде се да не осетим разлику у односу на пре, и хвала им, то ми много значи. Само бих волео некад да попричам са њима о ономе што мене мучи.

Али знам једну ствар, да моји мама и тата знају шта ме тишти. Приметим ја када ме гледају тужњикаво, и зато ћу да се борим да се вратим на пређашњи живот, и наставим да будем весели тинејџер.

Прави Чудерак

Урош Жарковић 7. р.
Онкологија

Љубав нам радост и тугу доноси

Када поменемо реч љубав, најпре помислимо на љубав између мушкарца и жене. На ту нежну, танану нит која или спаја, док не ојача као челик или прекине се у трену као да никад није ни постојала. Постоје љубави разне али највише боли када се узалуд воли онај који тебе не воли.

Заљубила сам се први пут, била сам мала, волео је моју другарицу, а ја то нисам знала.

Насмејана и срећна свакога дана сам ишла око школе, уживала у његовом присуству, и сваком погледу који би ми упутио.

Мислила сам да он осећа исто што и ја док коначно нисам схватила. Срећу је сменила туга, сјај у очима нестао. Мислила сам да се срушио цео свет, ништа ми није ни значила оцена пет. Једног пролећног дана с` првим сунчевим зрацима, један зрачак је обавио и моје срце.

Пришао ми је и упитао зашто сам тужна. Окренула сам се и угледала два искрена, топла ока. Обрисао ми је сузе с` лица и од тада сам му постала најбоља другарица. Отворила сам срце своје, причала о свему. Умео је да ме саслуша, посаветује, орасположи.

Све више времена смо проводили заједно, шетали, причали телефоном, дружили се у школи и ван ње. Знала сам да постоји неко ко ме подржава, воли и разуме. Значи ми свака његова топла реч, значи ми сваки трен проведен са њим.

Срећна сам, насмејана и једва чекам да га видим. Затреперим увек када му чујем глас. Срећна сам јер волим и та љубав ми је узвраћена.

Миљана Јаблановић, 7. р.
Бањица

То ме чини спокојним

Свако на свету има некога коме се радује, ко га чини спокојним.....

Оно што мене чини спокојним је што знам да имам најбољу породицу на свету, породицу која је увек уз мене и онда када је тешко и онда када је срећа, и онда када сам нерасположен. Они ме најбоље разумеју и најбоље ме познају. Увек препознају сваки мој немир, сваку моју чак и малу лаж, сваки трептај, погрешан потез и гримасу...Никада није постојао проблем који није могао да се реши. На њих увек могу да се ослоним, да ми буду и раме за плакање и другови и пријатељи. Да сам могао да бирам, не бих нашао бољу породицу. Увек су потпуно посвећени мени и све слободно време подређено је мени и мом брату.

Знам да слободно могу да гледам у будућност и да будем спокојан јер су они увек ту за мене.

Филип Жигић, 5. р.
Онкологија

Јесен

Док лежим на болничком кревету, кроз прозор гледам у небо. Смењују се сиви и тмурни облаци из којих кишица ромиња цео дан. Кроз затворене прозоре чујем фијукање и звиждање ветра, као да никад неће завршити своју мелодију. Све ме то асоцира да је стигла рана јесен.

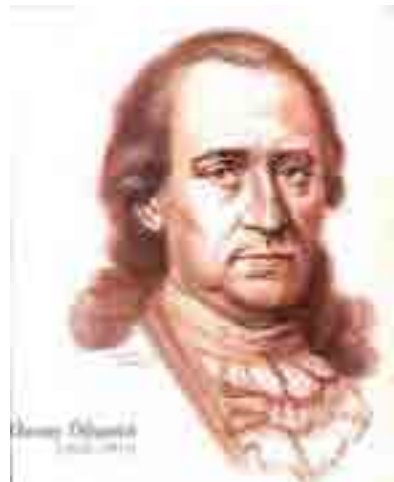
Спречена сам да устанем и прошетам, да осетим капи кише и шуштање опалог, пожутелог лишћа под ногама. Затварам очи и у сећање ми навиру слике из мог краја. Дражесне брезе свукле су своје старе изношене хаљине и обукле прекрасне златне, са жутим машнама, балске хаљине. Загрљене, заиграле су валцер уз музику поносног али још увек благог ветра. Све то посматра браонкасто-зелена шума чије дрвеће чаробно пева у хору, желећи и оно да заплеше. Стари орах, уморан, опружио је своје оголене гране и као да поспрема око себе. Раширио је тепих од свог шушкавог лишћа правећи удобан смештај за бубице. Са оцака се протеже црни облак дима, а из подрума се шири мирис зрелих шљива. У корпама од сувог прућа читаво је царство разног воћа. Јабукe су црвене и зелене, а крушке сочне и шарене.

Иза гордог, тмурног облака сунце се смеши, дође јесен рана, па се лета реши.

Пави Чудерик

Александра Лазовић, 4. р.
Институт Нови Београд

Инспирација литературом

„Млада је душа меком воску подобна“

У овом периоду нашег одрастања многе ствари гледамо затворених очију, многе одлуке доносимо исхитрено и пребрзо, у превише ствари се упуштамо самоуверено и лакомислено.

И сама сам свесна да не могу све сама и да нисам најпаметнија, али, ипак, много корисних савета на једно уво уђу, а на друго изађу. Моји вршњаци и ја пролазимо кроз исте ситуације, морамо да одолимо многим искушењима. Помоћ и утеху налазим у њиховим причама и руководим се тиме, а ретко кад уважавам оно што каже зрела и искусна особа. То је, у ствари, и неко моје бежање од стварности, јер је све много лепше када је сервирано од стране неког ко је потпуно неискусан и као ја жели да буде свој и има само своје мишљење, иако је оно најчешће погрешно. Не слушајући старије и искусније, обично на крају ударим главом о зид и схватим колико сам погрешила. Затим кривим себе или пак родитеље што ми нису боље објаснили ситуацију или забранили да то урадим, иако знам да сам чврсто као стена стајала иза онога што сам наумила. Обично после тога обећам себи да више не радим то, да увек добро размислим пре него што нешто урадим и саслушам неког старијег и мудријег ко је кроз исте ствари већ пролазио. Међутим, чим дођем у такву ситуацију, опет сама себи копам јаму не обзирајући се на оне који ми мисле добро, и тако у круг.

Моје је мишљење да увек треба учити од бољих, јер човек се није научен родио, а оно што је најважније, треба прихватити чињеницу да нисте увек у праву.

**Маријана Новичић, 7. р.
УДК Тиршова**

Време младости, у ком крв наша ври и мисли непрестана лете, не допушта нам доста постојанства да се сами са собом забављамо и да од себе далеко не одлазимо. Златни совет: - Познај себе! - врло се касно прима. Сад познајем да човек у младости, не обзирајући се нимало на своје недостатке и несовршенства, жели само и говори: - Камо срећа да су наши стари паметнији били!

Доситеј Обрадовић

Траба Чудерак

Човек само срцем добро види

У свом животу човек доживи много тога. Срећа и туга, срам и понос, радост, смех, плач попут нити провлаче се кроз човеков живот. Само оне највредније, најзначајније ствари остају заувек упамћене. Неке топле речи охрабрења, стисак руке, речи подршке пријатеља остају урезани у нашим сећањима за цео живот.

Увек сам се трудила да будем добра другарица. Тако су ме бар родитељи васпитавали. Да помогнем другу у невољи, да му помогнем око задатака, са другарицом да одем у биоскоп, да поделимо слаткиш, са сестром заједно на рођендан. Носимо неке заједничке мајице и не љутимо се једна на другу. „Добро се добрим враћа“, каже често моја мама и мислим да је у праву. Можда сам управо због таквих мојих ставова према друговима успела да привучем њихову пажњу, љубав и остварим добар контакт са свима. Сматрам да бити добар и чинити позитивне ствари, опраштати ситне дечје увреде није ништа лоше. Све су то пролазне ситуације и фазе у нашем периоду одрастања. Када будемо зрели људи, сећаћемо се највише добрих дела, добрих другова и другарица. „Љубав и доброта оплемењују човека“, прочитала сам у некој књизи. Другарски савет и подршка много више вреде од гомиле новца. Када ти је тешко, а неко те утеши, то се не заборавља и тада осетим ко има добро срце и добру душу. Учиниш добро дело и буде ти мепо као да сунце својим топлим зрацима обгрли цело твоје биће. Кад чиниш нешто из срца, резултат не изостаје. Гледам да помогнем пријатељу, а испред себе видим само радост. Као да ми срце само говори: „Биће све у реду.“ То мало човеково срце у животу је много битно. Кад оно весело куца и човек је весео и ведар. Дани су сунчани и када је облачно. Онда човек боље види и сагледава ствари око себе.

Мај месец пружа своје дражи. Сви смо насмејани, природа је озеленела, латице шарених цветова њишу се на пролећном ветру. И моје срце је срећно. Плућа ми испушта нека слатка топлина. Очи ми сијају док посматрам другове како журним корацима иду ка школи. Стављам раицац на леђа и журиш ка другарицама које ме чекају. Њихови осмеси све ми говоре.

Маријана Новичић, 7. разред
УДК Тиршова

Тако раде прави пријатељи

Приповетка Јаблан говори о пријатељству, љубави и поверењу, које дечак Луја осећа према свом бику Јаблану.

Луја је малени дечак, пегавог лица и жућкасте косе који, изнад свега, воли свога пријатеља. Иако је тако мален, Луја има велико срце! Чува дечак свога бика као очи у глави. Он верује Јаблану, поноси се њиме и воли га као млађег брата. Дечак бика доживљава као људско биће, тако му се и обраћа, чак му и тепа. Таквим понашањем Луја показује колико је добар и колико воли Јаблана. Дечак се плаши борбе између Јаблана и Рудоње, али је вера у његовог пријатеља, у његову снагу и искуство много већа. Јаблан узвраћа поверење свога пријатеља тако што побеђује царског бика Рудоњу. Луја је поносан на Јаблана и његову храброст, а Јаблан је срећан што има таквог пријатеља какав је мали дечак Луја.

Луја нам је показао да су поверење, љубав и подршка најбитнији за пријатељство, иако то пријатељство није између два људска бића. Важно је волети, веровати, и давати безусловну подршку. Тако раде прави пријатељи!

Никола Јововић, 6. р.
Онкологија

Прави Чудерак

Јубилеји

200 година од рођења П. П. Његоша

Петар Петровић Његош (1813-1851), родио се у Његушима. После смрти Петра I, 1830. године проглашен је за владика и владара Црне Горе и добио име Петар II. Као владар почео је да уређује модерну државу и у њој нове институције (основао је прву школу, градио путеве, почео да мења племенско уређење). Путовао је у Русију да би се тамо завладичио. На путу за Русију, боравио је у Бечу, где је упознао Вука Караџића. Умро је врло млад, у 38. години живота. Сахрањен је на Цетињу, а касније је пренет на Ловћен, у гробницу коју је себи саградио за живота.

Објавио је дела: *Пустуњак цетињски* (1834), *Луча микрокозма* (1845), *Огледало српско* (1846), *Горски вијенац* (1847), *Лажни цар Шћепан Мали* (1851), *Свободијада* (1854).

„ Од владике и свијех главарах
Селим-паши отпоздрав на писмо.
Тврд је орах воћка чудновата,
не сломи га, ал зубе поломи!
Није вино пошто приђе бјеше,
није свијет оно што мишљасте;
барјактару дариват Европу -
грехота је о том и мислити!
Веља крушка у грло западне.
Крв је људска рана наопака,
на нос вам је почела скакати;
препуните мјешину гријеха!"

(*Горски вијенац*, Петар Петровић Његош)

Правди Чудерек

120 година од рођења Милоша Црњанског

Милош Црњански (1893-1977), рођен је у Чонграду (у Мађарској). Српски је приповедач, драмски писац, песник и есејиста. Један је од највећих српских писаца 20. века. Био је дипломата Краљевине Југославије, а по избијању Другог светског рата склонио се у Лондон. Због политичких разлога био је приморан да у Енглеској остане и после рата, све до 1965. године, када му је дозвољено да се врати у Београд, где је и умро 1977. године.

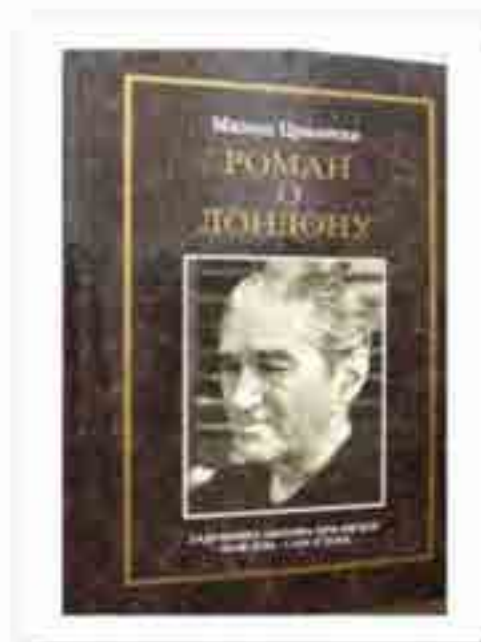
Објавио је дела: *Маска* (1918), *Суматра* (1920), *Објашњења Суматре* (1920), *Лирика Итаке* (1920), *Приче о мушком* (1920), *Дневник о Чарнојевићу* (1921), *Стражилово* (1921), *Писма из Париза* (1921), *Србија* (1926), *Сеобе* (1929), *Љубав у Тоскани* (1930), *Књига о Немачкој* (1931), *Конак* (1958), *Друга књига Сеоба* (1962), *Ламент над Београдом* (1962), *Код Хиперборејаца* (1966), *Тесла* (1966), *Роман о Лондону* (1970). Постхумно објављена дела су *Микеланђело* (1982) и *Ембахаде* (1983).

„Ти, међутим, дишеш, у ноћној тишини,
до звезда, што казују пут Сунцу у твој сан.
Ти слушаш свог срца лупу, у дубини,
што удара, ко стеном, у мрачни Калемегдан.
Теби су наши боли ситни мрави.
Ти бисер суза наших бацаш у прах.
Али се над њима, после, Твоја зора заплави,
у коју се млад и весео загледах.
А кад уморно срце моје ућути, да спи,
узглавље меко ћеш ми, у сну, бити, Ти.”

(Ламент над Београдом, Милош Црњански)

(Драгана Блануша)

Традиционална

забавне стране

Породица Делгадо (8. и 9. епизода)

Јелена Павловић, ученица 7. разреда, написала је низ прича, краћих прозних дела, песама и сценарија за серије (*LA VIDA NOS UNIO I SEPARO*, *Ја, ти и неко трећи*, *Породица Делгадо*, итд.). Представљамо одломак из приче *Породица Делгадо*. Јелена вешто оживљава јунаке ове приче. Одлично се служи дескрипцијом, наративом, дијалогом и монологом како би што верније приказала породицу Делгадо. Ову четворочлану породицу чине мајка Исабел, отац Хуан и ћерке тинејџерке, Ема и Луција.

8. епизода: "Ипак срећа није за нас"

У седам сати ујутру све станаре прободи бушилица и сви се окупе испред локала у својој згради одакле потичу звуци радова. Породица Делгадо је стигла последња, сви су већ били окупљени.

– Шта раде ови? – упитао је Хуан.

– Ако ти не знаш као председник ове зграде, како ми да знамо? – упитала је Луција. Хуан је уздахнуо и пришао радницима.

– Извините, шта то радите? – љубазно је упитао Хуан.

– Видите ваљда! – дрско је рекао један од радника, а онда се загледао у Хуана.

– Мада, стари сте, можда Вам је вид ослабио. – рече.

– Ко је стар?! – избеумио се Хуан, а Ема је притрчала младом раднику. – Реци нам шта ће овде да буде? – упита Ема.

– Лутрија. – тај радник је прогутао кнедлу и изговорио тихо.

/.../

Пар дана касније, отворила се лутрија...

– Идем да купим један листић, можда нам се посрећи, па добијемо. – рекла је Исабел Хуану, а затим отишла.

У лутрији је затекла Маите, Ракел и Уцкера.

– Нисам знала да је пола зграде овде... – прокоментарисала је Исабел, а затим стала иза Уцкера који је био задњи у реду, а затим га погледала. – Зар не би требало да си на послу?

– Ја јесам на послу. – објаснио је Уцкер. – Све што је у згради мој је посао, а пошто је и ово у згради, ја сам на послу.

– Аха. – климнула је Исабел.

Неколико сати касније...

– Хуане, добили смо на лутрији!!!! – улетала је Исабел.

– Молим? – подигао је обрве Хуан.

– Добра шала. – рекла је Ема.

– Није шала! – подигла је листић Исабел. – Ево га листић!

Сви су устали да виде листић, а када су се уверили да је прави, почели су да скачу од среће.

– Богати смо, богати! – узвикивала је Ема.

– Јааааао, не могу да верујем! – радосно је рекла Луси.

– Ни ја! – узвикнуо је Хуан. – Али, стварно је!

Исабел је купила бунду себи и још неке ствари. Бунду је решила одмах да обуче, па ју је Маите приметила када су се сусреле на степеницама.

Тржи Чудерик

– Опа! – узвикнула је Маите. – Делгадова се обновила! Одакле ти паре?

– Шта те брига? – намрштила се Исабел.

– Све нас занима ваш приватни живот. – накезила се Маите.

– Онда сазнајте сами, ја вам нећу ништа рећи. – насмешила се Исабел, а затим заобишла Маите и отишла у свој стан.

Када им је показала шта је купила, Хуан је рекао:

– Али ми нисмо подигли паре од лутрије.

– Нема везе, подићи ћеш. – рекла је Исабел. – Неће нигде побећи!

Луси и Ема су биле у шопингу и куповале све што им се свидело, а то је заиста било много одеће.

– Узећу и ону розе хаљину. – рекла је Луси.

– Ја ћу бели шорц. – рекла је Ема и тако се куповина наставила...

– Стварно сте претерале! – рекла је Исабел када је видела шта су све купиле. – А ти ниси са својом бундицом? – иронично је упитала Луси.

– Наравно да нисам! – одмах је рекла.

– Идем сад да подигнем тај листић, ред је. – устао је Хуан, а затим отишао.

После сат времена, Хуан се вратио.

– Јеси ли подигао паре? – упитала је весело

Исабел. – Јесам, у мислима. – снуждено је сео на тресед. – Зашто? – намрштила се Луси.

– Зато што је лутрија лажна. – објаснио је Хуан. – Неки преварант је отворио лутрију и сви листићи су лажни, као и све. Ови из праве лутрије су ми се захвалили на пријави, још сутра ће их иселити одатле.

– Ипак срећа није за нас. – тужно је уздахнула Луси.

– Једно глупо питање. – јавила се Ема. – Од чега ћемо да платимо све оно што смо купиле? Бојим се да не може да се врати пошто смо већ носиле.

– На то сам заборавио! – Хуан се ударио по челу.

– Баш си морала да га подсетиш! – прекорила ју је Исабел.

9. епизода: "Штедња"

– Рекао сам да штедите! – подвикнуо је Хуан својим ћеркама које баш и нису слушале то. – Када се купате брзо завршите, не палите светло и да, купајте се хладном водом. Не купујте ништа себи, чак ни слаткише. Купку трошите најмање што можете, као и шампон. У школи пишите стиснуто да бисте што ређе мењале свеску. Књиге чувајте као очи у глави да се случајно не би поцепале, јер ће онда она ваша клемпава разредна да тражи да купите нове. И да, нема ужина. Ионако сте подебеле, поготову ти Ема. –

– Ја дебела? – раширила је очи Ема. – Тата, стварно си претерао.

– Ја нећу да живим као у затвору. – намрштила се Луси.

– Зар треба да подсећам ко је крив за то?! – подигао је обрве

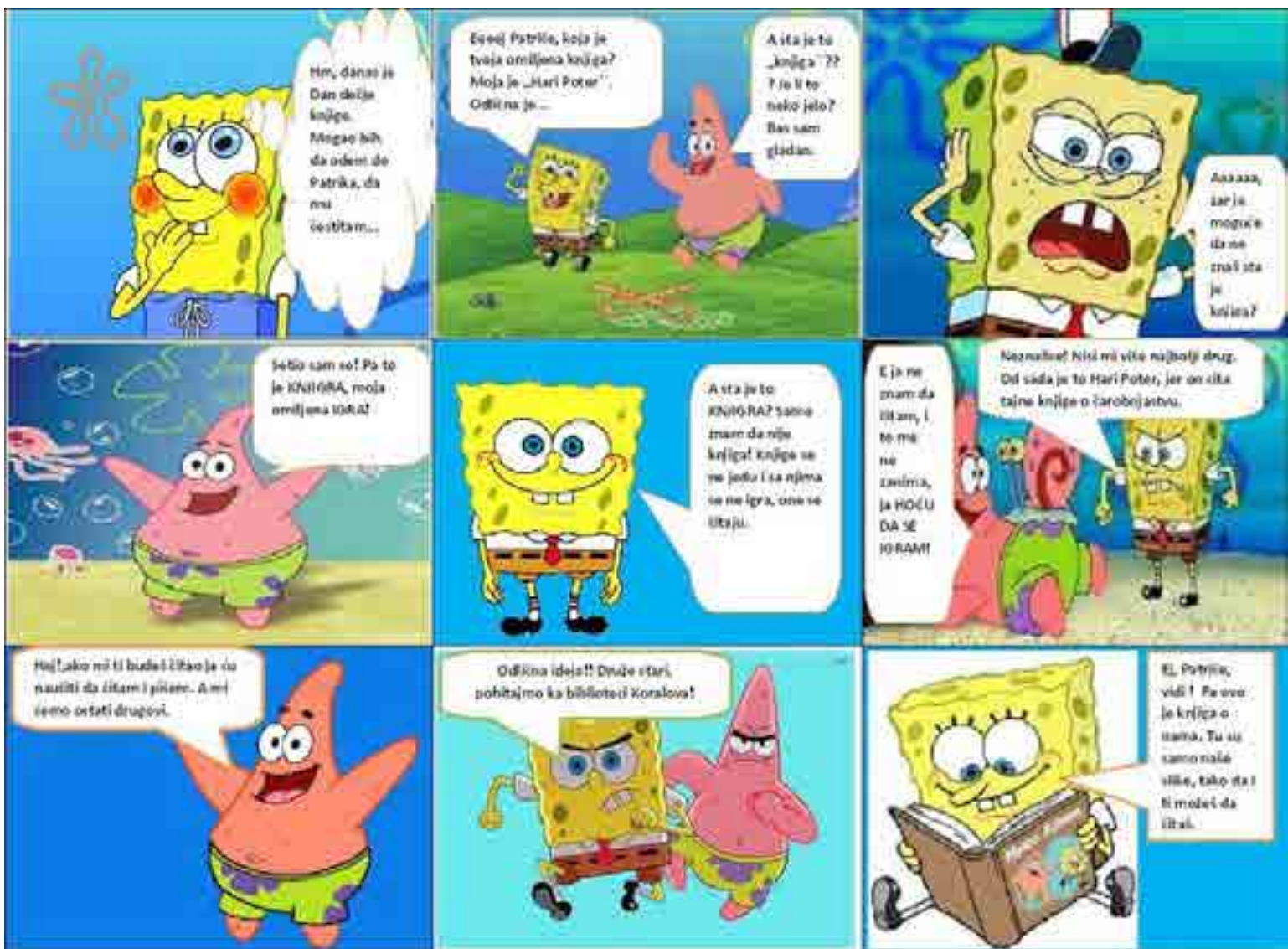
Хуан. – Мама. – одговорила је Ема.

– Ја?? – зачудила се Исабел. – Зашто ја??

– Због твоје бунде ми морамо да гладујемо. – објаснила је Ема. (Наставак у следећем броју!)

Права Чудерка

2. место на литерарно-ликовном конкурс библиотеке „Чика Јова Змај“, на тему „иСТРИПуј своју причу“

Душан Ашић, 4. р.
Кућна настава

Прави Чудерак

ОСМОСМЕРКА

Ч	А	Л	С	Е	В	М	Д	О	А	А
А	П	М	А	Л	А	К	С	Р	У	Т
В	К	К	В	Ч	А	П	И	Р	Т	С
И	О	У	К	Р	У	Н	А	Ш	О	И
Л	Ф	А	Р	А	О	Н	И	А	М	Б
П	Е	А	Ц	А	П	О	Л	К	О	П
Р	Р	П	И	К	Н	Е	З	Ј	Б	А
А	Р	А	Т	И	Г	С	Л	О	И	Т
К	Т	Т	М	И	Р	Е	Е	Б	Л	Г
С	Т	О	П	Е	Р	К	А	Д	О	Г
О	Р	С	У	Д	Н	И	К	О	Н	Г

АУТОМОБИЛ, БИСТА, БОЈЛЕР,
ВЕСЛАЧ, ГИТАРА, ДОКТОР,
ДЕСНА РУКА, ИКОНА, ИНДУС,
КИНЕЗ, КРУНА, КОФЕР, ЛЕПАК,
ЛАМПА, ЛЕПТИР, МАЧКА,
ОСКАР, ОДБОЈКАШ, ПАТИКА,
ПЛИВАЧ, ПАТОС, ПОКЛОПАЦ,
ПРАМЕН, СТОПЕРКА, СЛАНИК,
СТРИП, ТУРСКА, ФАРАОН,
ФАКИР, ЦРКВА

Преостала слова читана редом
дају још један појам.

- Да ли неко може да буде
кажњен за оно што није
урадио? – пита Маша
учитељицу. – Наравно да
не може – рече учитељица.
– Супер што је тако! Ја
нисам урадила домаћи. –
обрадова се Маша.

Наставник
географије каже
ученику петог
разреда:
- Наброј шест
животиња које
живе на
Северном полу.-
- Четири бела
медведа и два
пингвина.-

-Павле, реци ми
шта је то H₂SO₄! -
каже наставник. -
-То је, то је...Не
могу да се сетим, а
на врху ми је језика.
–Мораш то некако
испљунути - рече
наставник - јер је то
сумпорна киселина.

-Шта је то прва
помоћ? - упита
учитељица.
-Прва помоћ је
кад ја доручкујем,
а мама ми ради
домаћи. -
смешкајући се
рече Вук.

-Катарина, престани да
скачеш и седи! - опомену
наставница ученицу.
-Не могу, управо сам
попила лек, а заборавила
сам да промућкам бочицу.

-Децо у чему је
разлика између
песника и полицајца?
-упита наставник.
-У томе што увек
знамо шта је
полицајац хтео да
каже.-одговори
Перица.

На часу српског језика
наставница каже Дарку:
-Хајде Дарко, да кажемо
нешто о „Јазавцу пред
судом“. -Јазавичар пред
судом – поче Дарко и
насмеја се својој грешци.

Пави Чудерак

Из живота наше школе

Где се налази плава звезда?

Када заспим и када затворим очи,
негде у тамној ноћи,
налази се плава звезда.

Плава звезда трепти
сваке ноћи и са њом и ја.
Она је моја звезда плава
која ме води кроз тамне ноћи
и чува од очаја.

Свако има своју звезду сјајну
која живи и рађа се у новом дану.
На небу блиставом у тамној ноћи
плаву звезду можеш срести сваке ноћи.

Свако има своју плаву звезду
и свакоме другачије трепери.
Моја звезда плава трепери
све више и више када урадим
нешто добро у свом животу.

Сваки пут када легнем да спавам
моја звезда плава је већа и већа.
Са њом расте моја нада да ћу
успети да остварим своје снове и циљеве.

Свако може да има своју плаву звезду
ако има велику веру и наду.
На небу блиставом у тамној ноћи
плаву звезду можеш срести сваке ноћи.

**Немања Патаки, 6.разред,
Учење на даљину**

ХР.А-6 MeT
6\wo ,l'!olbAl',6;w1 JAtI
l'fCTA TIU CTPAtlllf
I!!!!
/1 1103 fl CU' tTMVlll(fH
-AO 'litDI tTIU ITI<
// IITA I\fl P/'jAI4Tit
ollie& 1)/ xPAbliP u :lllOl
'ffij CTPlll11H
PA•

0;..... a, ...
1. 11. 2012

